

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№ 12 (131)

грудень
2009

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ЗВЕРНЕННЯ Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до українського народу з приводу виборів Президента України

Шановні співвітчизники!

Через місяць в Україні відбудуться чергові вибори глави держави. Це важлива подія для країни та суспільства. Від того, як пройдуть вибори і яким буде їхній результат, залежить шлях, яким прямуватиме Україна в наступні роки.

Ми віримо, що буття людей, народів та країн спрямовує Бог. Але і від кожного з нас залежить, яку дорогу – правди чи оман, добра чи зла ми обираємо. Всевишній дав нам свободу вибору, але разом з нею поклав на нас відповідальність за його наслідки.

Україна – демократична держава, в якій громадяни мають право вільно обирати Президента країни. Це право – велике досягнення, але на кожного громадянина воно накладає і велику відповідальність. Тому ми закликаємо всіх виборців попри можливе розчарування або зневіру в політиці та політиках у день голосування прийти на виборчі дільниці та зробити усвідомлений вибір.

У світі немає держави без керівництва. Якщо ми будемо байдужі до виборів Президента – цей вибір все одно буде зроблений, але вже без нашої участі. Цього не можна допустити, адже реалізація права вибору – це громадянський обов'язок.

Український народ багато століть не мав власної державності, і численні жертви завоювання і тоталітарних режимів, голодомори та репресії – наслідок відсутності власної влади. Влади, яка була б єдиним цілим зі своїм народом. У 1991 році ми обрали шлях незалежності, тому тепер кожен відповідальний перед Богом, минулими та майбутніми поколіннями за те, як зберегти цей Божий дар свободи.

У своєму виборі ми закликаємо кожного керуватися не особистою вигодою, а усвідомленням блага суспільства, моральними критеріями та власними світоглядними переконаннями. Ми застерігаємо всіх – не дайте себе купити, не продавайте свій голос за гроші, подачки чи обіцянки, будьте гідними високого звання Людини і Громадянина.

Ми закликаємо кандидатів на посаду Президента України сприяти консолідації суспільства, будувати свою виборчу кампанію в дусі зміцнення державної незалежності та суверенітету, єдності народу, високих моральних цінностей.

Ми звертаємося до всіх, від кого залежить чесне й справедливе проведення виборів, – членів виборчих комісій, політиків, суддів та правоохоронців: пам'ятайте про свою відповідальність перед Богом та українським народом. Ми закликаємо власників засобів масової інформації та журналістів подавати правдиву інформацію про кандидатів і перебіг виборчого процесу.

Ми звертаємося до віруючих та священнослужителів усіх конфесій – навіть якщо вас проситимуть або примушуватимуть, не беріть участі в політичній агітації від імені Церков і релігійних організацій, адже місце молитви і зібрання віруючих повинно бути відкритим для прихильників різних політичних сил, а політичні переконання не повинні ставати приводом для розділення серед віруючих. Ми також звертаємося і до політиків – поважаєте віру в Бога, пам'ятайте, що політика – швидкоплинна і скороминуча, а Бог та віра в Нього – вічні.

Ми закликаємо всіх віруючих посилено молитися про чесні й справедливі вибори, про обрання найбільш достойного кандидата на посаду Президента України, а в день голосування прийти на виборчі дільниці та віддати свій голос за гідного кандидата.

Нехай Україну і всіх вас благословить Господь!

Звернення підписали члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

21 грудня 2009 р.

м. Київ

На порозі Нового року

Ось і знову закінчується рік. Як і завжди в цю пору, мимоволі задумуєшся над тим, як швидко пролетів рік і що він нам приніс. Багато добрих побажань чули ми на його початку, але не всі вони виконалися. Хвилини радості чергувалися з годинами печалі. Несподівані невдачі принесли немало розчарувань. Намічених цілей так і не вдалося досягти – для цього знову забракло часу.

Не тільки рік, але й усе життя людини часто виявляється занадто коротким, щоб досягти всього запланованого, і доводиться йти з життя, так і не закінчивши свої справи.

Може, в році, що минає, нам довелося прощатися з рідними, близькими, друзями. І ми думали – як рано, як несправедливо. А можливо, оглядаючись в минуле, ми раптом усвідомлюємо, що все наше життя – мов учорашній день, і ось ми стрімко наближаємося до межі, щоб перейти туди, куди за нами посліднують наші діла (Об. 14:13).

Які ж діла посліднують за нами? Чи з радістю ми згадуємо про них? Чи став цей світ хоч трохи кращим, тому що в ньому жили ми? Задаймо собі це запитання на порозі Нового року.

Життя на землі лише одне. І що ми зробимо з ним? За своє життя – коротке воно чи тривале – кожен дасть звіт перед Тим, Хто його дав. А дав Він його не просто так. Усе в цьому світі має конкретну ціль. У тому числі і ми. Людина – вінець Божого творива. І створена вона не для того, аби колись народитися, пожити – хто більше, а хто менше і – назавжди зникнути.

Настане час – і всі ми перейдемо в новий вимір буття. Одні у вічну радість, інші – у вічну смерть, вічне розділення з Богом. І хто

знає – можливо, для когось той час настане в році, зустріти який готуємося нині.

Рік, що минає, був роком непересічних подій. Урагани, тайфуни, циклони, пожежі принесли багато руйнувань і лиха. Природні стихії стають все частішими і страшнішими, нагадуючи людству, що наш світ – не вічний і що кінець приходить всьому. А людському беззаконню, здається, вже немає меж.

Та не засмучуймося надмірно – нам зовсім не обов'язково гинути разом з тими нещасними, що досі ще прямують широкою дорогою, кінець якої – прірва загибелі. Поки ми на землі, ми можемо звернути на вузьку стежину, де нас чекає Цар миру і любові, Спаситель людства Ісус Христос.

І в ці передноворічні дні бажаємо всім вам, дорогі наші читачі, дорогі друзі, крокувати цією стежиною. А шлях до неї лежить через усвідомлення свого занепащеного стану грішника, щире каяття перед Богом у всіх гріхах і твердому намірі визнавати Його Царем і Паном всього свого життя – відтепер і навіки.

Не гайтеся з рішенням, бо «ось наступає той день, що палає, як піч, і стануть всі горді та кожен, хто чинить безбожне, соломкою, і спалить їх той день, який наступає... а для вас, хто Ймення Мого боїться, зійде Сонце Правди та лікування в проміннях Його!» (Мал. 4:1-2).

Віра в Бога допомагає захиститися від переживань і стресів

Віра в Бога допомагає позбавитися тривожності і звести стрес до мінімуму, стверджують психологи Університету Торонто, які зафіксували різницю в роботі мозку віруючих і невіруючих.

Вчені провели тест, який дозволяє за допомогою електродів виміряти мозкову діяльність. Виявилось, що в релігійних людей значно менша активність у передній поясній корі – ділянці мозку, яка дозволяє змінювати поведінку, сигналізуючи про необхідність уваги і контролю, як правило, у результаті емоційних переживань. Таким чином, пояснюють канадські неврологи, люди, які вірять в Бога, значно рідше переживають нервові розлади і хвилюються через життєві невдачі. І все це – завдяки особливим функціям головного мозку.

Дослідники вважають, що релігійні переконання заспокоїливо діють на нерви.

Благівіст-Інфо.

Батьки вимагають

Окружний адміністративний суд Києва почав розгляд позову групи громадян до Міністерства освіти і науки з вимогою включити в навчальну програму теорію креаціонізму.

Позов «Про визнання неправомірними рішень і дій центрального виконавчого органу державної влади стосовно порушення конституційних прав дитини у сфері загальнообов'язкової освіти» був поданий в окружний адміністративний суд Києва ще 21 жовтня. Позивачі – вісім батьків школярів зі Львова, Харкова і Дрогобича стверджують, що вивчення в школах лише матеріалістичної теорії Чарльза Дарвіна порушує статтю 23 Конституції, в якій, зокрема, говориться, що «кожен має право на отримання якісної освіти і знань на основі повної, об'єктивної і достовірної інформації».

Автори позову пропонують внести відповідні зміни до шкільних підручників з фізики, астрономії, географії, біології і природознавства для 7-12 класів. Зокрема, не писати про «Великий вибух» як єдину теорію виникнення всесвіту.

Оскільки в залі засідань окружного адміністративного суду Києва забракло місць, справу розглядали в закритому режимі.

НХС.

Церкви посилюють співпрацю у боротьбі з епідемією ВІЛ/СНІД

Вірні біля Києва 8-9 грудня проїшла Всеукраїнська конференція «Позитивна віра – розвиток партнерства», яка мала на меті напрацювання спільних позицій та конкретних дій у протидії епідемії ВІЛ/СНІД. Конференцію організували міжконфесійне співтовариство України, яке працює через БФ «Віра. Надія. Любов», та Всеукраїнська

мережа людей, що живуть з ВІЛ/СНІД, за фінансової підтримки «Норвезької церковної допомоги».

Конференція об'єднала зусилля представників різних конфесій України, гостей з Великої Британії, США та Білорусі, фахівців громадських організацій, що представляли всі регіони України.

Як було зауважено під час конфе-

ренції, Україна живе в період епідемії ВІЛ/СНІД, адже за оціночними даними більш ніж 360 000 українців живуть з цією хворобою, і щоденно це число збільшується на 50. Міжнародні та українські експерти постійно наголошують на тому, що саме зараз той момент, коли епідемію це можна локалізувати за допомогою лікування та профілактики.

Тим часом саме Церкви і релігійні організації – це ті інституції, які мають найвищий рівень довіри громадян (більше 61%). Тому задля об'єднання зусиль активістів громадських організацій та представників релігійної спільноти під час конференції було вирішено розпочати спільну роботу в сфері подолання епідемії ВІЛ/СНІД.

Солідарність і гуманне ставлення до людей, які живуть з ВІЛ/СНІД, та активна соціальна позиція Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій в подоланні епідемії ВІЛ/СНІД в Україні були відзначені подячною грамотою.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Феномен
відродження
окультизму в Україні

СТОП. 2

Важка дорога
до спасіння

СТОП. 3

Криза?
СЛАВА БОГУ!

СТОП. 5

Чому 66

СТОП. 7

Феномен відродження окультизму в Україні

У вік високих технологій, наукових відкриттів, прагматичного способу мислення здається абсолютно неймовірним та нелогічним, щоб окультизм досвід знов набув популярності.

Окультизм, з латинської *occultus* – загальна назва не сумісних з наукою уявлень про «таємні містичні сили» та надзвичайні явища природи (Словник іноземних слів, 1984 р.). Біблія вчить, що існує лише одне істинне джерело інформації – Бог та його Слово. У Слові Божому йдеться про те, що в останній час буде багато надзвичайних знамен нібито від Бога. Насправді це буде імітація реальності та брехня від сатани і його нечистої сили – духів заблуди. Цю інформацію в розуми людей впишають чародії, відьми та ворожбитів. Ворожба – найгірший вид омани. Це система рабства, страху, гріха та кровопролиття, духовна пустеля, яка заповнює людей, що запродали свої душі дияволу та віддали своє життя під його контроль. Ворожба – це магічно нав'язана людині силами п'їми диявольська духовна влада (поклоніння сатані), щоб домінувати (зомбувати) над людьми, контролювати і маніпулювати ними у своїх корисливих цілях і привести їх до смерті, коли натомість Ісус прийшов, щоб дати нам життя (Ів. 10:10).

Допитливий від природи розум людини намагється осягнути якомога більше інформації про устрій всесвіту, про своє майбутнє, про Бога. Живучи далеко від Бога, люди хочуть пізнати таємне та сокровенне, обминувши Бога. Вони цікавляться містикою, полюють езотеричну літературу та теософські «твори» Блавацької, Реріх, Штайнера, Бейлі. Усе це затьмарює їх розум. Люди стають гордими від усвідомлення того, що їм нібито відкритий таємниця всесвіту і сенс життя. Люди не дають собі звіту, чим займаються заради цікавості. Вони не знають, що всі окультистичні науки несуть прокляття в їхні сім'ї, у життя, бізнес, роботу. Але Святе Письмо говорить, що без Божих об'явлень, без Божих пасторів, вчителів, без виконання Божих заповідей народ буде винищений з землі: «Погине народ Мій за те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув, відкинув й тебе, щоб не був ти для мене священиком. А тому, що забув ти Закон свого Бога, забуду синів твоїх і Я» (Ос. 4:6).

І ще: «Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Ів. 8:34). «Ваш батько – диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете. Він був душолюб спокоєвіку і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорите неправду, то говорите зі свого – бо він неправдомовець і батько неправди» (Ів. 8:44). Слово Боже говорить, що протидія та непокір Бог – це такий самий гріх, як ворожба (1 Сам. 15:22-23).

Ворожбу чинять цілителі «нових знань» і цілителі – знахарі, гомеопати, екстрасенси, гіпнотизери, яких раніше в народі звали ворожбитами, чаклунами та відьмами. Їхні засоби впливу базуються на емоційному тиску на людей: шантажі, заклинання, ганьби, скривдженні, пригнобленні, насиллі, дискримінації, геноциди, необхідності коритися фальшивій духовній владі з метою придбання багатства, сили та влади над людьми і речами (цінними предметами, землями), а це не що інше, як ошукування багатством та славою (1 Ів. 2:15-17). Такі люди Царства Божого не спадкують, їхня доля – пекло (Повт. Зак. 23:2-3; 1 Кор. 6:9-10; Об. 21:8).

Ворожбитів використовують телепатію, телекінез, акупресуру, гіпноз, ясновачення, спиритизм (контактерство з інопланетянами, некромантію), екстрасенсоріку, марновірство, тлумачення снів, гороскопи, азартні (комп'ютерні) ігри, методи східної рефлексотерапії (акупунктуру), комп'ютерну діагностику, інформаційну терапію, радіестезію, діанетику, вчення про торсійні поля, біоенергетику, безконтактний масаж, йогу, демонічний секс. При цьому йде поклоніння ісламу, індїзму, язичницьким богам (Перуну, Дажбогу, Стрибогу, Ярилу, Велесу тощо), поклоніння людині (дітям, батькам, мученикам, старцям, канонічним святым, Магомету, Будді, Кришні, Тарасу Шевченку), поклоніння релігійному духовенству,

митрополитам, владикам, папі римському, ламам, гурам, аятамам, іконам святих, скульптурам, мощам, бовванам, золотим тільцям.

Через незнання структури демонічного світу, незнання Слова Божого, де описана діяльність диявола та його обслуги, ворожбити насаджують у розум довірливих людей брехню про реінкарнацію та інші твердині – такі, як образа, критиканство влади і людей, заздрість, плітки, гнів, расизм. Часто через страх вони таємно від пацієнтів вірають їх через речі матеріального світу: каміння, піраміди, кулі, свічки, кристали, рамки (желези), зілля, гомеопатичні засоби, астрологічні карти.

Завдяки маніпуляціям ворожбитів біси входять в людей, утискують їх дух і душу, підкоряють їх собі, проявляючи свою діяльність у різноманітних сферах життя: у роботі, в сім'ї, в органах тіла, всюди приносячи руйнування. З грішниками Бога немає, тому й захисту для них ніякого немає. Для руйнівної дії в організмі біси через ворожбитів і гомеопатів використовують навіть мікросвіт (віруси, бактерії, грибки), хімічну та бактеріологічну зброю, іонізуюче випромінювання. Наслідки їхньої діяльності жакливі – прокляття, хвороби, омана, залежність від наркотиків, токсинів, алкоголю, розпад шлюбів.

Іде спотворення біблійних доктрин (про гріх, спасіння, про викуп людей Ісусом через його Кров, про смерть Агнца – розп'ятого Ісуса Христа, нашого Спасителя, про воскресіння Ісуса Христа, про Царство Боже тощо). Втручаючись у розум, в думки людей, прислужники диявола нав'язують шкідливі звички, нецензурні слова, намагаючись роз'єднати близьких, крадуть мир і спокій, спонукають до помсти, блуду, спотвореного сексу, жебрацтва, наводять депресію, думки про самогубство, насилають тяжкі соматичні хвороби – такі, як рак, туберкульоз, шизофренію, епілепсію.

В Україні окультизм увійшов у всі сфери людського життя. Особливого поширення він набув у вигляді нетрадиційних методів діагностики та лікування – гомеопатії, методів східної медицини, корейських ліжок з нефритами, харчових додатків фірми Тянь-Ші тощо. У засобах ЗМІ рекламні агентства дають об'яви про сеанси зцілення та пророцтва на майбутнє, гарантуючи успіх в бізнесі, сімейних відносинах, зняття вроків, вінця безшлюбності, жебрацтва. По країні гастролюють циганки, нові бабки-екстрасенси та діди-відьмаки, виводячи в людей великі гроші за допомогу.

Ще не так давно така діяльність в Україні була заборонена, а тепер – справжній бум. «Нетрадиційники» тепер у нас у великій пошани. Представники влади та правоохоронних органів самі нерідко до них звертаються.

У журналі «Фокус» у 2008 р. було повідомлення про те, що астрологи і ворожки введені в Класифікатор професій України.

На жаль, Кабінет Міністрів ніяк не реагував на це ганебне нововведення. А голова Комітету ВР з питань науки та освіти В. Полохало заради того, щоб наповнити пусту казну, та з метою контролювати тінювий бізнес виправдав цю ганебну постанову.

Не можна свідомо йти на компроміс із гріхом, узаконювати брехню і злочини проти людей, підставляючи країну під прокляття (Повт. Зак. 28:16-68). Бог – Суддя праведний. Він ніколи не буде сприяти спотворенню заповідей, брехні, яку несуть різноманітні окультистичні службовці – такі, як астрологи, віщуни, долі, гомеопати, психологи, циганки, бабки. Вчені вважають лженауку астрологію небезпечною практикою Середньовіччя і не визнають її. Бог ненавидить вицназвані практики і розглядає їх як гідоту перед Своїми очима: «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через вогонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке» (Повт. Зак. 18:10-12).

Усе більше окультизм проникає і в культуру. Під виглядом народних традицій відроджується язичництво. З широким розмахом в Україні відзначається свято Івана Купала. Того дня учасники цього дійства ворожать, стрібають через вогонь, не усвідомлюючи, що своїми діями вклоняються бісу Купалі.

Упродовж багатьох віків наша країна вважалася християнською. Князь Володимир, приймаючи християнство, зі всім народом відмовився від поганських богів і втпив деяких бовванів у водах Дніпра. Але в наші дні в Києві знов встановили пам'ятник одному з них – Перуну для поклоніння. А християни, дивлячись на це блюзнірство, мовчать.

На заході особливо популярним серед молоді вважається бісовське свято Геловін (31 жовтня), коли йде відкрите поклоніння сатані та всілякій нечистій силі. Дійшло це «свято» і до українців. Діти вдягаються в костюми бісів, монстрів з рогами та копитами, інших демонів, влаштовують карнавали з розвагами і оргіями, не розуміючи, що цим поклоняються сатані і вшановують бісів.

Ганебно бачити, що шкільні вчителі теж беруть у цьому участь. Часто такі оргії закінчуються травмами, переломами кінцівок, бо сатані потрібні жертви. Діти стають сильно збудженими, неслухняними та некерованими.

Те ж можна сказати і про серію романів про Гаррі Поттера – справжній підручник сатанізму для молоді. Міністерство освіти дивиться на це крізь пальці. Виникає питання: кого ж вони виховують? У світі діє закон сіяння та жнив: що посіє людина, те й пожне (Гал. 6:7). Люди відійшли від Бога, не знають його, не шанують, не бояться, порушують духовні Божі закони. Не дивно, що за ці гріхи і беззаконня, за родові прокляття до нас приходять стихійні біди, кризи та епідемії. Немає виправдання за порушення Божих заповідей і законів (Рим. 6:23).

Окультизм швидко пробрався і в медицину та науку. У людей виникає зацікавленість нетрадиційними методами лікування та паранормальними явищами. У навчальних закладах створюють цілі кафедри нетрадиційної медицини: кафедри біоінформатики, гомеопатії, східної медицини. На кафедрах уфології, астрології досліджують містичні явища (НЛО). На зміну філософії матеріалізму приходять трансцендентні практики (спустошення розуму). Духовний вакуум, що існує в суспільстві, швидко заповнюється східними язичницькими релігіями та культурами. Значна частка інтелігенції захоплюється лжедоктринами про чоловічу та жіночу

енергії, голкотерапію.

У результаті цього в суспільстві проявилися духовні зомбі – обмануті та ментально незрілі, не навчені на істинах Слова Божого люди. Вони перебувають під впливом окультистичних сил, які чинять сильний демонічний тиск на розум, тобто під контролем чаклунів. На жаль ці люди добровільно відкрили двері для керівництва їх волею та розумом злим силам (наприклад, для екстрасенса Кашпіровського, якому, до речі в Росії заборонили проводити свої сеанси).

«Дипломовані» нетрадиційні цілителі лікують гіпнозом, кодуванням, роблять «корекцію» біополя, відробляють ворожбу. Будучи лікарем-науковцем, я не можу залишатися байдужою, бачачи, як наша медицина все більше занурюється в пітьму. Якось мені довелося бути на теоретичному та практичному заняттях по біоінформатиці у Київському медичному університеті Асоціації народної медицини. Курс читав професор фізик-оптик. Він навчав студентів методикам введення людей в транс, виводу в астрал, телепортації в паралельні світи. Рекомендував співпрацювати з ясновидцями. У цьому закладі майбутнім лікарям викладають окультистичну практику – гомеопатію, методи східної медицини – рефлексотерапію, засновану на язичницьких забобах китайського народу (меридіанах, чакрах), голкотерапію, тибетську медицину з рамками, камінням, біолокацією. Вивчають ауру, чакри, карму, астрал і т.д.

Сьогодні таку ересь держава не забороняє. Більше того, тепер акредитують та атестують чаклунів і відьом з видачею їм дипломів. Під маскою так званої «передової науки» студентів-медиків навчають різним дідовським поганським чаклунським практикам впливу на розум людей. Психологів навчають, як керувати масами (натовпом), повністю підкоряти людей вождям держави. Тобто вчать зомбувати народ. Замість лікарів із студентів-медиків готують відьом і чаклунів, а потім випускають їх у світ із дипломами про вищу освіту. У дипломах вказують фах – лікар-гомео-

пат, гіпнотизер (той, що виведе в астрал), екстрасенс, рефлектотерапевт (фахівець східної медицини) тощо. Суспільство наповнюється голковколочувачами, біоенергетиками, ясновидцями, іридіодіагностиками, астрологами, ворожками, фахівцями з гіперкінезі, телепортації тощо.

Фундаментальна наука давно довела, що китайська медицина складається з суміші поганської філософії, лжерелігії, магії, алхімії, астрології та шарлатанства (д-р Вільям Морзе, 1934, З. Кремер, 2002). Чи усвідомлюють чиновники з Мінхорони здоров'я та АМН України, що вони роблять? У загальноосвітніх школах все ще викладається необгрунтована в науковому плані теорія еволюції Дарвіна. Усе це свідчить про глибоку духовну кризу в суспільстві.

Громадяни України намагаються виключити Бога-Творця з наукового світогляду. Дилетанти в науці висувають гасло відмови від наукової медицини. Гомеопатія, яку часто плутають з фітотерапією (лікування травами), насправді заснована на ідеалістичній концепції про те, що лікарська субстанція діє не своїм вмістом, а міфичними прихованими силами потенції молекул – через «динамізацію» після надмірних розчинів речовини. Нібито тоді сила речовини переходить в духовну силу пам'яті речовини і лікує. Таким чином, гомеопатія – це замасковане чаклунство, задля чого Асоціація гомеопатів на здорових людях випробувала токсичні дози алкалоїдів та сильних отрут тваринного походження. Людські життя принесені в жертву сатані. Бо згадані енергії – це ніщо інше, як духи хвороб та руйнації.

Звісно, завжди потрібно розпізнати причину хвороби і тоді тільки лікувати хворого. Бог надав нам право вибору, вільну волю і чистий розум. Тому людина сама несе повну відповідальність за своє майбутнє, за своє життя і спасіння (Повт. Зак. 11:28).

Спокій, щасливе життя на землі і вічність з Богом можна отримати лише через віру в Ісуса Христа як у Спасителя і Ціителя. Для цього треба принести Господу достойний плід покаяння за гріхи і беззаконня, вийти з-під впливу чаклунів і нетрадиційних цілителів, простити їм та закрити всі двері для гріха, відмовившись від окультистичної практики і лікування.

Тільки тоді, коли людина усвідомить, де істина, завдяки дії Слова Божого і крові Ісуса Христа з неї спаде ярмо прокляття і хвороб, будуть зруйновані родові прокляття, прийде відновлення у всіх сферах життя. Бо написано: «Коли Син, отже, зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» (Ів. 8:36).

Т. ПІДГАЄВСЬКА.
Кандидат медичних наук.

Київ.

Релігійність людини – один з найбільших соціальних феноменів

Український народ належить до числа релігійних націй: майже 90 відсотків населення ототожнюється з певними релігійними конфесіями або течіями і лише близько 10 відсотків називають себе атеїстами чи агностиками. Це відзначається в соціологічному дослідженні ISSP (International Social Survey Programme), яке провели Київський міжнародний інститут соціології, Центр «Соціальні індикатори» та кафедра Національного університету «Києво-Могилянська академія» в рамках міжнародного проекту.

Генеральний директор Київського міжнародного інституту соціології Володимир Паніотто заявив, що релігія завжди була пов'язана з суспільними цінностями та нормами, – досить згадати одну з найбільш відомих систем цінностей – «Десять заповідей Божих». Включення до соціологічного дослідження більш широкого кола питань, які виходять за межі теології, на його думку, «дає можливість розглянути зв'язки релігії з деякими іншими сторонами суспільного життя і краще зрозуміти її роль у суспільстві».

Як приклад, зауважує науковець, нинішнє соціологічне дослідження, в якому стояло питання про щастя в житті людини, довело, що віруючі люди набагато щасливіші за невіруючих.

Релігійність людини залишається одним з найбільших соціальних феноменів, які потрібно досліджувати на високому науковому рівні. У цьому переконані безпосередні учасники дослідження – старший викладач кафедри соціології НаУКМА Олена Богданова та науковий співробітник відділу соціальної психології Інституту соціології НАН України Максим Парашевін. У поданих ними наукових висновках Україна постає як відносно релігійне суспільство, де можна вільно сповідувати віру та відправляти свої духовні потреби незалежно від національної належності.

Нагадаємо, що за даними попереднього дослідження в рамках міжнародного проекту ISSP релігійність українців була визнана однією з найвищих у Європі. При цьому абсолютна більшість віруючих українців (91%) сповідують християнство.

Інститут релігійної свободи.

м.Київ.

Важка дорога до спасіння

І СВІДЧЕННЯ

Народилася я 16 січня 1976 року в сім'ї, де Бога не знали. Коли мені було близько чотирьох років, батьки розлучилися і ми з мамою переїшли жити до її батьків. У домі бабусі і дідуся мені дуже часто доводилось бачити бійки, чути лайки, тому що дід і дядько випивали майже щодня. Усе, що я бачила там, залишило в моїй душі нестертий слід, що потім і вплинуло на моє життя.

Хоч про Бога мені ніхто ніколи не говорив, але я чула, як люди вітали: «Христос воскрес!», і мені було цікаво, хто такий Христос.

Якось я запитала про це бабусю, і вона відповіла, що був колись на землі дуже добрий чоловік, багато добра людям зробив. Я запитала, що таке «воскрес». І бабуся пояснила, що цього доброго чоловіка вбили злі люди, потім його поховали, а учні викрали тіло з гробу і всім казали, що він воскрес, ожив. Ця відповідь мене повністю задовольнила — бабуся для мене була авторитетом, та й запитувати більше не було когось.

Коли мені було шість років, ми з мамою переїхали в інше селище, і там я пішла до школи. Вже зі шкільних років почала окультну практику. У 12-літньому віці я добре вмів ворожити на картах — цю навчилася мама. З дівчатами ворожили також на олівцях. Це була ніби невинна гра, однак «олівці» нам відповідали, ми отримували чіткі відповіді, причому деякі з них були правдиві, і сатана розпалював нашу цікавість.

Після дев'ятого класу я вступила в училище в іншому місті і оселилася в гуртожитку. Мешканців було мало, але жили ми дружно. Я продовжувала ворожити, а комендант гуртожитку навчила мене та інших дівчат вже по-справжньому викликати духів померлих. Це вона переїняла від якоїсь подруги, яка займалася чорною магією. Сатана давав мені тоді свою силу, і якщо на цих сеансах не було мене, у дівчат нічого не виходило.

Моє життя стало вільнішим, ніж вдома, і я почала вільніше почуватися і поводитися. Появилися нові друзі, в колі яких було прийнято випивати і курити сигарети, коноплю. Мені не хотілося нічим відрізнитися від них. На додаток до всього я почала красти в крамницях речі. Одного разу попалася, але все обійшлося легко. Якійсь час боялася красти, але недовго.

І незабаром опинилася в замкнутому колі, потрапила в залежність від горілки і сигарет. Без мене не обходилася жодна п'янка. Я трохи вмів грати на гітарі і непогано співала, а що ще треба в компанії.

Якось я почула, що один чоловік продав душу дияволу. Не розуміючи, чим це може закінчитися, я з цікавості також уклала контракт з дияволом і підписалася кров'ю.

З усім цим «букетом» грівів я входила в доросле життя, мріяла знайти

доброго чоловіка, вийти заміж, жити, як всі нормальні люди. Такий чоловік знайшовся. В його сім'ї мене прийняли, як рідну, ми збиралися одружитися. Але я вже не могла зупинитися і почати нове життя — без спиртного не обходилося ні дня, а куріння стало для мене звичним, нормальним явищем.

Одного разу, коли я приїхала з дому після вихідних, у гуртожитку трапилось щось незрозуміле. Прийшов мій хлопець і ми через щось посварилися. Характер в мене був жадливий, і я була дуже розлючена сваркою. Ми розійшлися в різні боки, він з друзями пішов пити пиво, а я з подругою купила пляшку горілки, яку розпили на двох. Образа не пройшла, під вечір я цілком протверезилася, але спокою не було.

Біля одинадцятої вечора я вирішила поговорити зі своїм хлопцем, подумала, що в таку пору чергова не випустить мене з гуртожитку, і попросила подруг, щоб мене спустили вниз на вулицю за допомогою простирадла.

Ми жили на третьому поверсі. Коли я була вже за вікном, то поглянула вгору — і побачила, як наді мною промайнуло щось чорне. Нині не можу точно пригадати, як розчепилися мої руки, але я полетіла вниз.

Отямилася і побачила, що навколо мене збиралися люди, чергова гуртожитку. Спробувала піднятися, але не вийшло. Мене здивувало, чому я не відчуваю свого тіла, чому ноги мене не слухають. Але згодом знову знепритомніла, пам'ятаю лише, як мене везли у «швидкій».

Отямилася вже на ліжку в реанімації. Там провела тиждень. При падінні нікотин відстав від легень, і мені було важко дихати. Спробувала піднятися, але не вийшло. Мене зашивали чимось дірку в трахеї, вставили трубки, щоб можна було відкачувати всю ту гідоту з легень. До підборіддя прикріпили тягар, який постійно відтягував голову і заважав. Уколю і крапельниці були призначені регулярно протягом доби.

Через тиждень мене перевезли в травматологію, де я провела майже чотири місяці. Через те, що лежала без руху, на спині утворилися пролежні. Коли їх прочистили, були видні кістки, і на одну перев'язку витрачали п'ять метрів марлі. Лікарі сказали, що з такими ранами не живуть.

Кожного дня від мене відрізали кусок за куском, температура 40° для мене тоді була нормальною, якщо вона знижувався, мене починало трясти від холоду. Рідні почали звертатися і до Бога, і до сатани, приводили до мене знахарів, ворожок. У той же час за мене молилися діти Божі.

Моя двоюрідна сестра на той час вже знала живого Бога і просила своїх друзів молитися за мене. Якось пізно увечері, коли сестра, що чергувала біля мене в палаті, заснула, мені не спалося. Раптом я почула над собою якісь голоси. На мене

напав страх, я оцінила, не могла нічого сказати, навіть поворухнутися, тільки чула, як ці голоси обговорювали мій стан, раділися між собою, а потім один сказав: «Ну, поки що все». І все стихло.

Оціпеніння пройшло, а страх перейшов в істеріку, я розбудила сестру, почала говорити їй, що трапилось. Після цього незвичайного візиту мій стан почав поліпшуватися. Вже згодом, коли я прийшла до Господа, то зрозуміла, що, мабуть, тоді до мене приходили ангели.

Коли мене виписували з лікарні, ніхто не сподівався, що я виживу. Мій хлопець спочатку вірив, що я буду здорова, і був невідступно зі мною, але діагноз — перелом шьомого шийного хребця з повним ушкодженням спинного мозку — зламав його віру. І він написав мені прощального листа, в якому шкодував, що зі мною таке трапилось, і просив прощення.

Після лікарні мені купили інвалідну коляску; коли я її побачила, то згадала сон, який приснився мені за кілька місяців до травми. Я бачила перед собою дві інвалідні коляски, і мені треба було вибрати якусь одну. Я вибрала синю, а червону залишила. Тоді я не надала цьому сну жодного значення, однак він цілком справдився. Мені купили синю коляску, якою я користуюся і досі, а червона, видана в відділі соціального забезпечення, виявилася бракованою. Зі мною трапилось майже те саме, що описане в Книзі Йова 33:14-30.

Минав час. Старі друзі почали забувати мене — життя бере своє, у кожного свої справи. Усе частіше я залишалася наодинці зі своїми думками. Моєю потіхою були книги, телевізор і сон. Вони допомагали хоч на короткий час втекти від реальності.

Згодом мене почали навідувати думки про самогубство. Помирати мені взагалі-то не хотілося, але й не хотілося бути тягарем для близьких і для самої себе. А сатана підкидав думки про те, що коли я щось зроблю з собою, то не помру, а обов'язково стану ким-небудь, наприклад, собакою чи кішкою, прийду додому, і мене обов'язково впізнають, і все буде добре.

Минуло два роки, я пройшла медкомісію, на якій мені сказали, що ніяким оглядам я не підлягаю, дали пожиттєву пенсію, і я задумалася, для чого далі жити. Для чого старання рідних, лікарів? Вони хотіли допомогти, але не могли.

Коли я задумалася над смыслом життя, Господь почав діяти в ньому. Він і раніше стукав, але ніколи було відповідати Йому, тому що я жила оманливими ілюзіями і Йому не було місця в моєму житті. А тепер настав час або зрозуміти, навіщо живу, або покінчити з цим. Слава Богу — Він не дав мені знищити себе.

Якось мама принесла мені яскраві журнали, які їй дала на вулиці якась жінка. Це були журнали «свідків Єгови». Почала їх читати, і все мені дуже подобалося, але деякі речі насторожували.

Я прочитала, що Бог забороняє переливання крові, але без цього я б не вижила — багато людей пожертвували мені свою кров. Не сподобалося й те, що в журналах відкидалися Різдво і Пасха.

Через кілька днів Господь Сам вказав, що мені потрібно читати. Мені приснилося, ніби я йду довгим широким коридором, доходжу до великих дверей, мені стає цікаво, що за ними, я хочу увійти, але мене туди не впускають якісь люди і кажуть: «Шукай Книгу». Я відразу прокинулася з чітким розумінням того, яку Книгу мені потрібно знайти і прочитати, і попросила маму, щоб відшукала мені той Новий Заповіт, який подарувала мені двоюрідна сестра. Я тоді сміялася над нею, казала, що все одно не буду читати, але вона переконала, що колись ця книга мені пригодиться.

Коли Новий Заповіт знайшовся, я почала читати спочатку, по порядку, мої очі почали відкриватися, я побачила перед собою все своє життя, свій жадливий стан і духовну убогість. Врешті-решт вирішила, що в цьому житті досить нажилася, треба спробувати того життя, яке мені пропонує Бог через Своє Слово. Коли дійшла до слів Ісуса: «Я — двері вівцям...», то зрозуміла, перед якими дверима стояла у сні, усвідомила, що не могла увійти туди через свої гріхи.

Почалася духовна боротьба, яка тривала кілька місяців. І настав день, коли я сказала: «Все, останній раз п'ю і курю. Відтепер служитиму Богу». Навіть в такому стані я продовжувала пити й курити, коли тільки була така можливість. Мене тягнуло до цього, особливо до сигарет. Після своїх слів я випила кілька чарок самогонки і сказала: «Ні, святої з мене не вийде».

Але Господь вчинив те, що Йому було до владби. Він Сам звільнив мене від потягу до спиртного і сигарет. Але це був тільки початок. Оскільки я була серйозно пов'язана з окультизмом, свідомо служила сатані, мене постійно переслідував страх. Я не могла спати ночами, якщо залишалася сама, навіть при ввімкненому світлі. Заспокоювалася тільки тоді, коли брала до рук Новий Заповіт.

Моя внутрішня боротьба закінчилася тим, що в липні 1997 року я запросила Господа увійти в моє серце і стати моїм Господом і Спасителем. І Господь не забарився з відповіддю. Я знала, що треба сповідувати свої гріхи, але не розуміла, як це зробити. До мене ніхто з віруючих тоді не заходив, тільки сестра писала листи. Якось вона прислала мені християнську газету. Я вирішила написати в цю газету і розповісти про всі свої гріхи, які тільки могла згадати. Було соромно і страшно, але я відчувала, як із кожним висповіданням гріхом на душі ставало легше. Я попросила, щоб віруючі помолилися за мене, і відправила цього листа. Не минуло й місяця, як отримала відповідь.

Господь христів мене Духом Святим через проповідь по радіо. Коли я помолилася разом з проповідником, на мене мовби вилився потік чистої живої води, душа омилася слізьми і стала зовсім новою. Довгі роки я носила на серці важкий камінь, а тепер була вільною. Дивно було відчувати це.

Господь послав мені нових друзів, братів і сестер у Христі. Влітку 1998 року ми з мамою переїхали з нашої квартири на четвертому поверсі в село. Тут в мене появилась можливість укласти завіт з Господом через водне хрищення. Сталося це 9 серпня. Господь благословив той день, коли я та інші брати і сестри обіцяли служити Йому доброю, чистою совістю.

Я прикована до ліжка і коляски вже 14 років, але мені ніколи втікати від реальності. Господь дав мені смисл в житті, добрих друзів, які відвідують мене, підтримують, чим можуть, пишуть листи. Вірою, що настане день, і Господь зцілить мене для слави Своєї.

Багато людей, як раніше і я, бігають від одної принади до іншої, а в кінцевому підсумку двері за ними зачиняються і вони опиняються в пастці. Але в яких би труднощах ви не опинилися, завжди є вихід. Ісус Христос хоче всім допомогти, спасти всіх, треба тільки звернутися до Нього від щирого серця, і Він не змусить довго чекати. Кожен, хто покличе Ім'я Господнє, спасеться.

Тетяна ПІГУН.

Луганська область.

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

«Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили йому, а щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:28).

Купив тебе своєю кров'ю

У нетрах Африки перед вождем племені проходили раби. Раптом він зупинив одного раба, який чомусь не сподобався йому, і звелів своїм слугам вбити його, щоб кров'ю нещасного змити завдану образу.

Свідком цього був один англієць. Вражений такою жорстокістю і несправедливістю, він підійшов до вождя і попросив помилувати раба, пропонуючи великі гроші і цінні подарунки. Але той відповів: «Я не хочу ні слонової кістки, ні рабів, ні золота; я можу напасти на сусіднє плем'я і захопити їх багатство; я не хочу прихильності білої людини, я хочу крові».

Вожда наказав одному зі слуг натягнути лук і пустити стрілу в серце бідного раба. Молодий англієць кинувся на захист, і в цю мить стріла вп'ялася йому в руку. Виймаючи з руки стрілу і показуючи на рану, з якої стікала кров, він сказав здивованому вождю: «Ось кров, моя кров; я віддаю її за цього бідного раба і прошу для нього життя».

Такого видовища африканець ніколи не бачив. Він віддав свого раба білій людині, пояснюючи: «Білий чоловік купив тебе своєю кров'ю, і ти повинен належати йому». Тієї ж миті раб припав до ніг свого відкупителя, слізьми текли по його обличчю. Він сказав: «О біла людино, ти купив Лебе своєю кров'ю; я буду твоїм рабом повік».

Англієць ніяк не міг переконати негра, що той вільний і може піти собі, куди тільки забажає. Лебе не покидав свого господаря і всю роботу виконував з великою радістю. Він прив'язався до свого відкупителя і став його відданим слугою.

Якщо серце цього бідного раба було так вражене пролиттю за нього кров'ю чужоземця, то що ми повинні думати про рани на руках і ногах Ісуса Христа, про пролиту на Голгофі святу кров?

Господь Ісус Христос — наш Відкупитель і Спаситель від гріха, смерті і пекла. То як ми можемо не присвятити Йому на служіння самих себе?

АРХЕОЛОГІЧНІ НОВИНИ

Знайдено давній християнський храм

Ізраїльська в'язниця Мегіддо, яку нині контролює кінна охорона з собаками, може перетворитися на місце паломництва і туризму. За її стінами в ході археологічних розкопок виявили руїни давнього християнського храму.

Особливо добре збереглася чудова мозаїчна підлога. Будівля датується III - IV століттями. Можливо, храм відвідували римські воїни, розквартировані в тамтешніх місцях.

Знахідка наробила багато галасу в релігійних і наукових колах і стала предметом численних доповідей і повідомлень. Тепер місцеві власті Мегіддо обговорюють з управлінням у справах старожитностей плани щодо перенесення в'язниці для продовження археологічних розкопок.

НХС.

Готовий повернутися додому

В 1845 році від берегів Англії готувалися відплисти в Арктику два кораблі зі 138 найкращими матросами Великої Британії. Метою експедиції було скласти карту північно-західного переходу від канадської Арктики до Тихого океану.

Капітан сер Джон Франклін покладав великі надії на це плавання. Він вважав, що експедиція стане переломним моментом в дослідженні Арктики. Історія показала, що надії його справдилися. Але не завдяки успіху експедиції, а лише через її провал. Кораблі не повернулися.

Усі учасники загинули. Проте для наступних експедицій до полюсу це був урок: щоб подорож була успішною, до неї треба готуватися.

Очевидно, капітан Франклін не був готовий. Попри те, що експедиція була розрахована на два-три роки, він взяв запас вугілля для додаткових парових двигунів тільки на 12 днів. Натомість нестачу вугілля «поповнив» великим асортиментом розваг: на кожному кораблі були: бібліотека в 1200 томів, шарманка, китайські фарфорові сервізи, кришталеві бокали для вина і срібне столове начиння.

До чого готувалися ці люди: до круїзу Карібським морем чи до арктичної експедиції? Судячи за запасами, до круїзу. У матросів не було навіть утепленого одягу, який захистив би їх від арктичного холоду, — тільки звичайна уніформа флоту її величності, елегантна і благородна, але надто тонка і непридатна для полярних широт.

Срібні ножі, виделки і ложки були філігранної, тонкої роботи, як і в клубних їдальнях офіцерів королівського флоту: з важкими ручками і вишуканим дизайном. Через багато років дещо з цього столового начиння знайдуть біля вмерзлих в льодяну товщу тіл.

І трапилось неминуче. Два кораблі пішли в море невідготівленими до плавання в полярних водах. Палуба і такелаж обледеніли, крижини обступили кораблі, і експедиція опинилася в пастці. Одягнені в

тонку вишукану уніформу, моряки, взявши свої пожитки, відправились шукати допомоги. Через роки індіанці розповідали, що бачили групу людей, що несли на собі дерев'яний човен. Протягом наступних 20 років в крижинах знаходили останки членів експедиції. Був знайдений човен чи подоба човна з тілами 35 замерзлих учасників експедиції. Індіанці іншого племені виявили на льоду намет з 30 тілами.

Франклін помер на кораблі. Пізніше одна з пошукових груп знайшла кусок дощечки для трік-трака (настільної гри з фішками) — прощальний подарунок леді Джейн Франклін своєму чоловікові.

За багато миль від корабля знайшли замерзле тіло одного з офіцерів, «одягнуте в мундир із чудового синього матеріалу... Рукави мундиру, з розрізами і п'ятьма гудзиками, були прикрашені срібною окантовкою. Поверх уніформи — синя накидка і чорна шовкова шийна хустина».

Дивно, що люди могли відважитися на таку подорож, будучи до неї практично не готовими. Їх екіпування більше годилося для чаювання популудні, ніж для плавання в крижаних водах. Але ще дивніше те, що ми чинимо так само. Чи не схожі ми на учасників експедиції капітана Франкліна? Інколи ми, християни, живемо так, ніби перебуваємо в екскурсійному

круїзі. У нас мало вугілля, але який вибір розваг! Ми більше турбуємось про те, щоб елегантно виглядати, ніж про свою готовність до вічності. Ми більше думаємо про сервіровку столу, ніж про подорож. Ми не задумуємось про місце призначення, а перевіряємо, чи достатньо захопили столового срібла.

І коли настає холод, ми виходимо на лід в тонкому одязі, із срібними виделками і гральними дощечками в руках, і наші останні дні минають в боротьбі із зустрічним вітром і в звинуваченнях Бога в тому, що Він кинув на нас цю несподівану біду.

Але не Бога треба звинувачувати. Якщо ми вирушаємо в плавання невідготівленими, то це не вина Бога. Він залишив нам детальну інструкцію про це плавання. Його Слово — наша карта, Дух Святий — наш компас.

Ісус накреслив нам маршрут і вказав орієнтири, яких ми повинні дотримуватися. Він навіть сказав нам, що треба взяти з собою в дорогу: «... любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, віра, здержливість, лагідність» (Гал. 5:22-23).

І найкраще — Він Сам пройшов цю дорогу і тепер йде нею разом з нами. Він є і Першопрхідцем, і нашим Попутником! Коли ми знемагаємо, усе, що нам потрібно, — це чути Його голос, Він залишив нам особливий обітниця, які допоможуть пройти цю дорогу. Ось одна з найкращих обітниць: «Багато оселю у домі Мого Отця».

Які підбадьорливі слова! Оселя — це відпочинок, безпека, тепло, стіл, ліжко... Але це не просто якась оселя. Це оселя нашого Отця. Ми знаємо, як це — жити в будинку, який не є нашим домом. Можливо, вам довелося жити в гуртожитку чи в армійській казармі. Може, ви зупинилися в готелях чи туристських таборах. Там є ліжка, столи. Там можуть бути їжа і тепло, але в них нема нічого спільного з вашим рідним домом.

Рідний дім — це дім, де живе ваш батько. Ви пам'ятаєте його голос? Пам'ятаєте, як чули його кроки в коридорі, коли батько приходив додому з роботи? А може, ви запам'ятали, як його голос лунав з кімнати?

Дехто пам'ятає. І багатьом ця пам'ять дорога. У кого ж нема таких спогадів — вони обов'язково будуть, «бо мій батько та мати моя мене кинули» — та Господь прийме мене!» (Пс. 27:10).

Ваш Отець готує місце для вас. Місце, де буде багато кімнат. Там буде просторо. Там буде місце і для вас. У вас буде своя кімната. Вас там радісно приймуть. На землі ми не завжди почуваємося бажаними — нам не завжди раді. І це породжує відчуття, що ми тут — непрошені гості. Чужі. Чужинці в країні, яка нам не належить.

Та ми й не повинні розраховувати на теплий прийом. Це не наш дім. Якщо нас не приймають — це не трагедія. Цього слід було очікувати. Ми тут не вдома. Мова, якою ми розмовляємо, — не наша мова. Наше тіло — це не ми. А світ, в якому ми живемо, — не наш світ.

Наш дім ще не готовий. А коли він буде готовий, наш Господь прийде і забере нас додому. «А коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви» (Ів. 14:2-3). Перше речення дуже цікаве: «А коли б то не так...» Чому він сказав? Чи побачив Господь сумнів в серцях Своїх учнів? Чи прочитав Він збентеження на їх обличчях? Я не знаю, що Він бачив в їхніх очах, але знаю, що Він бачить в наших.

Він бачить те, що бачить стюардеса, коли розповідає про заходи безпеки під час польоту.

Він бачить те, що часто бачить лікар, коли пропонує пацієнтові кинути курити.

Він бачить те, що бачить пресвітер, коли в недільній проповіді, звертаючись до слухачів, говорить, що будь-хто з них сьогодні може померти.

«Так, звичайно. Але, швидше за все, — ні», — думаємо ми. Звичайно ж, цей літак може розбитися, але, швидше всього, ні. Тому замість того, щоб слухати інструкції, я читаю журнал. Звичайно ж, я можу померти від раку, але, знову-таки, швидше, ні. Тому замість того, щоб кинути курити сьогодні, я краще почекаю. Звичайно, я

можу померти сьогодні, але, знову-таки...

Генерал Вільям Нельсон в громадянську війну бився на боці північних штатів. І хоча кожного дня стикався зі смертю, він, на жаль, готовий до неї не був. Хто знає, про що він думав в калейдоскопі боїв, коли один бій приходив на зміну іншому? Можливо, він був надто зайнятий тим, щоб вижити, і не готувався до смерті?

Але все різко змінилось, коли одного разу він і його офіцери зупинилися на відпочинок в його власному домі. Через щось виникла суперечка, хтось схопився за зброю, прогрімали постріли — і господарів до дому куля потрапила в груди. Знаючи, що помирав, генерал вимовив єдине прохання: «Пошліть за священником».

Що трапилось? Для чого такий поспіх? Чи дізнався генерал про Бога щось таке, чого не знав раніше? Ні, він знав дещо про себе. Він усвідомив: смерть поруч. І все наразі змінилось, і тепер тільки одне було важливе, тільки одне мало значення.

Чому ж раніше це не мало значення? Невже не міг генерал Нельсон сказати Богові «так» на тиждень раніше чи вранці того дня? Звичайно, міг. Чому ж він не зробив цього? Чому спасіння його душі стало таким невідкладним ділом після пострілу, і чому воно було другорядним до цього? Чому він відкладав рішення прийняти Христа до передсмертної хвилини?

Тому що він виходив з того, що в нього ще є час.

Небезпечна помилка. «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре» (Пс. 90:12).

Який жах охоплює людину, коли смерть близько, а вона не готова померти! Який жах, напевне, охопив команду сера Джона Франкліна, коли вони застрягли в крижинах. Яку безвихідь відчувала людина, яка шукає їжу, а знаходить столове срібло, шукає в шафах теплі бушлати, а знаходить легку уніформу, по всьому кораблі шукає кайла і сокири, а знаходить трік-трак і романи.

Вони готові були без вагань віддати все це за єдино необхідне — за те, що могло би їм повернутися додому живими!

До речі, а що ви захопили з собою? Столове срібло чи ігри? Це може пригодитися тут, але коли земне закінчиться, це не матиме ні смислу, ні значення. Вагомим виявиться лише те, що Отець знає вас.

Важливо не те, чим ви володієте, а те, ким ви є. Будьте ж готові. Адже ви не хочете замерзнути серед крижин...

Біблійна ботаніка

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Виноград

«Я правдива Виноградина, а Отець Мій — Виноградар» (Ів. 15:1).

Уперше про створення виноградників згадується при оповіді про Ноя (Бут. 9:20): «І зачав був Ной, муж землі, садити виноград». Виноградарством займалися в Єгипті (Бут. 40:9; Числ. 20:5; Пс. 77:47), Ханаані (Повт. Зак. 8:8). Виноградники Лівану та ліванське вино славилися з давніх-давен (Пісн. 8:11; Ос. 14:8).

Пророк Йоїл (син Вафула, пророк Господа в Юдейському царстві) називає сім найважливіших стародавніх культур: пшеницю, ячмінь, виноград, фігу, гранат, пальму, яблуню (Йоїл. 1:7-12). Зауважимо, що виноград в ізраїльтян стояв на третьому місці.

Як основа життя, вироби з винограду неодноразово фігурують у Біблії. Зокрема, Мелхиседек, ханаанський цар Салиму, священник Бога Всевишнього, вийшов на

зустріч Аврааму, виніс йому хліб і вино та благословив його в Ім'я Господа (Бут. 14:18-20). Підкреслимо, що Мелхиседек — це прообраз Христа. Згодом хлібом, вином і дичиною благословить старий Ісаак свого сина Якова (Бут. 27).

Про виноградники у Біблії згадується у п'яти притчах.

Притча про виноградники (Іс. 5:1-7). Розповідь йде про пильне доглядання свого виноградника-народу, який був безплідним і невтішним. Бог залишив цей виноградник. Ассирійці за життя Ісаї, а через 100 років вавилоняни знищили Єрусалим; римляни в 70-х роках по Р. Х. завдали смертельного удару існуванню єврейської нації.

Притча про робітників у винограднику (Мт. 20:1-16).

Праця виноградаря символізує духовне очищення та відродження: «Я правдива Виноградина, а Отець Мій — Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила. Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я — Виноградина, ви — галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузку, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, — і згорять (Ів. 15:1-2, 4-6).

Згідно зі Старим Заповітом, виноградником Бога був ізраїльський народ: «Бо виноградник Господа Саваота — то Ізраїлів дім, а муж Юди — коханий Його са-

джанець» (Іс. 5:7). У наш час виноградник — це жива Євангельська Церква, в якій живе Христос і яка живе для Нього.

Кожен виноградник потребує догляду. Його слід садити (Бут. 9:20), обрізувати (Лев. 25:3), видаляти бур'яни, підтримувати в належному стані огорожу (Пр. 24:30-31); виноград потрібно поливати, переробляти, оберігати від крадіжки (Єр. 49:9) і від потрави. Отже, у винограднику є чимало роботи. Багато роботи також у духовному винограднику — Церкві Христовій.

Стосовно вирощування виноградників у Біблії є деякі настанови: кожен виноградник повинен бути підпорядкований закону про суботній день (Вих. 23:11; Лев. 25:3 і далі); при заготівлі винограду бідні мали право на залишки урожаю (Лев. 19:10; Повт. Зак. 24:21); хто посадив виноградник, але не дждався врожаю, звільнявся від військової служби (Повт. Зак. 20:6); встановлювалася десятина від плодів винограду (Повт. Зак. 12:6; 14:22, 23 і далі; 18:4; Пр. 3:9 і далі).

Плоди винограду використовують у науковій і народній медицині. Вони мають загальноозміцнювальну, сечогінну, посла-

блювальну і жовчогінну дію на організм людини. При вживанні ягід підсилюється обмін речовин, підвищується апетит, поліпшуються кровообіг і кровотворення, знижується кров'яний тиск, зменшується кислотність шлункового соку. Ягоди використовують при недовір'ї, виснаженні нервової системи, хронічних бронхітах, хворобах печінки, нервокам'яній хворобі, геморой. Настій з листя вживають навіть при гіпертонічній хворобі.

Внутрішньо свіжі ягоди приймають натще за півтори-дві години до їди тричі на день протягом 4-6 тижнів починаючи з 1 кг і поступово збільшуючи кількість до 2-3 кг на добу.

Відвар (100 г сушених ягід на 200 мг окропу кип'ятять 10 хв) вживають по половині-третині склянки 3-4 рази на день.

У Біблії наводяться застереження про шкідливість вживання вина, що викликає мутноокість (Бут. 49:12), немудрість, забуття Закону (Пр. 20:1, 31:5), хвороби (Ос. 7-5) тощо.

Ця рослина, без сумніву, посідає чільне місце у Святому Письмі.

Виноград вирощують майже на всій

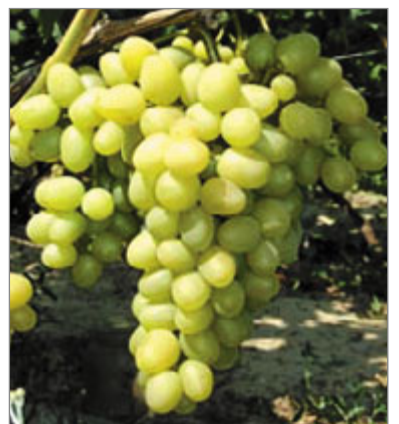
території України, а найбільше — у степових і лісостепових районах, на Закарпатті та в Криму. Це кущ із товстим стовбуром і довгими галузистими вусяками на гілках. Плід — м'ясиста соковита ягода різної форми й забарвлення (від жовто-зеленого до чорно-фіолетового). Ягоди зібрані в грона.

З винограду можна зварити смачне варення — 1 кг білого винограду миють, витягують кісточки, опускають в охолоджений сироп і варять (спочатку на слабкому вогні, потім на сильнішому) до загущення. Перед зняттям варення з вогню кладуть в нього 1 чайну ложку лимонної кислоти. Остигле варення розливають у банки і закрюковують.

Дуже смачні пироги з родзинками — сушеними ягодами винограду: 400 г родзинок, 800 г борошна, по 2 столові ложки меду та масла, 2 яйця, 1/2 чайної ложки соди. З муки, яєць, масла та соди замішують тверде тісто. До вимитого ізюму додають мед. Розрізають тісто на шматочки, розкачують кружечки, на кожен із них кладуть ізюм з медом, формують пироги та смажать.

... Христос називає Себе виноградною лозою. Гілки цієї лози — Його послідовники. Задумайся, друже, чи ти можеш називатися послідовником Христа?

(Далі буде).

Криза? СЛАВА БОГУ!

Віддавати хвалу — звична річ. Кожного разу, коли щось перевищує наші очікування, ми тут же готові розповісти про це. Ми хвалимо смачну їжу, фільм, улюблену музику, добре зіграний спортивний матч. Юнаки поспішають похвалитися друзям чеснотами дівчини, що привернула їх увагу, а дівчата не упускають можливості похвалитися в колі подруг своїм хлопцем.

Звичайно, хвала не завжди буває широю і безкорисливою. Наприклад, я можу похвалити, скажімо, борщ, лише з ввічливості, сподіваючись, що наступного разу господаря прикладе до його приготування більше старань.

Але як породжені мої захоплення акустичні коливання повітря можуть вплинути на фізичні характеристики дисперсії і дифракції світлового потоку, що спостерігаються при заході сонця за горизонт? Адже важко втриматися і не вигукнути: «Яка краса!». Краса заходу сонця від цього не стане яскравішою. Але без цього не буде достатнім моє захоплення цією красою! Подібним чином без віддання хвали не має повноти і наше благоговіння перед Богом...

Коли ж що-небудь виявиться нижчим рівня наших сподівань, нам також не просто змовчати. Нас розпирє бажання зробити все можливе, щоб кожний знав, що саме нас розчарувало. Ми схильні скаржитися, обурюватися, сваритися, нарікати, навіть не усвідомлюючи, що від того, що ми не стримаємо свого розчарування, предмет, який викликав розчарування, навряд чи поліпшиться. Єдиний надійний засіб від розчарування — не зачаровуватись.

А чи не траплялося вам відчувати незадоволення щодо Бога? Наприклад, все чинимо за Писанням, а результат — гірше нікуди. Допомагаємо ближньому — пожинаємо ненависть. Ведемо праведне життя і раптом дізнаємось, що безнадійно хворі. Втрачаємо роботу; ховаємо рідних; терпимо зраду найкращих друзів. За що Бог нам це посилав?

Усе не так, як хочеться

В одного молодого чоловіка були всі причини для незадоволення Богом. Він жив у країні, де панували політична, економічна, фінансова криза, корупція, беззаконня, де люди були байдужими щодо Бога.

Батьки його були достатньо заможними, щоб дати синові добру освіту. Він був найкращим учнем у класі, добре писав і гарно висловлювався, володів кількома іноземними мовами, чудово орієнтувався в економіці, політиці, у праві. А головне — щиро любив Бога. Усі про рокували юнакові чудове майбутнє. У нього були всі шанси одержати президентську стипендію. Батьки відомих наречених бачили його своїм зятем. Йому світила чудова кар'єра: усі, хто знав цього юнака, були впевнені — його чекає крісло міністра, він відродить колишню славу країни, переможе розруху і корупцію, буде свідчити про Бога сильним світу цього. Він очолить духовне відродження свого народу!

Але цим планам не судилось збутися. Якось юнак ішов з друзями вулицею, коли на них напали озброєні чужинці і, схопивши, повезли всіх у невідомому напрямку. Більше його не бачили — усе життя він прожив полоненим на чужині. Лише з часом почали появлятися рукописи його мемуарів. Книга ця цілком могла б називатися «Усе не так, як хочеться». Але в неї немає назви, ми знаємо її лише за іменем автора — Книга пророка Даниїла.

Даниїлу була дана особлива мудрість від Бога, і, здавалось би, в житті він досяг багато чого, але — не так, як хотілось би. Він став дипломатом і радником при дворі, але — не в тій країні. Він свідчив про Бога вищій владі, але — не у своєму народі. Він прагнув пробудження серед тих, що забули Господа, — а опинився серед тих, хто не знав Бога взагалі. Він хотів прожити насичене життя і померти в колі рідних, але так і не зміг повернутися додому. Як Бог допустив таке? За що Бог піддав цього юнака всім цим випробуванням?

При цьому в Книзі Даниїла немає жодного

натяку на незадоволення Богом. Пророк продовжував надіятись на Господа, зберігаючи вірність Всевишньому, хоча приводів для розчарування було більше ніж досить.

Коли життя віри не приносить нічого, окрім проблем, Даниїл не віддається від Бога, а все більше наближається до Нього. Цікаво — якби я писав книгу про те, що в мене в житті все не так, як хочеться, чого в ній було б більше — хвали чи нарікань? Якби все, що відбулося з Даниїлом, трапилося з нами чи з нашими дітьми, як би ми реагували? Славимо б Бога, дякували би Йому? Це запитання — наш тест: що для нас важливіше — власне благополуччя чи Царство Боже?

Криза — не хвороба, а симптом

В Євангелії від Івана 9:1-3 розповідається, як Ісус «побачив чоловіка, що сліпим був з народження. І спитали Його учні Його, говорячи: «Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився?». Ісус відповів: «Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явилися на ньому». Ми знаємо продовження історії, але часто упускаємо з виду те, що чоловік 40 років жив сліпим і був змушений просити милостиню, перш ніж опинився на шляху Ісуса.

А як же ті, що не опинилися? Вони що — вірують менше? Чи мало подібних прикладів? Ось прекрасна християнка захворіла на рак. Або сім'я щирих віруючих, завжди готових допомогти іншим, раптом сама опиняється без засобів до існування. За що Бог карає цих людей? Та ми й самі намагаємось жити якомога правильніше, але далеко не все складається так, як хотілось би. За що Бог посилав таке?

На це запитання немає правильної відповіді, тому що саме запитання задане неправильно. Запитувати треба не: «За що?», а: «Для чого?». Ісус дає відповідь: щоб на нас з'явилися діла Божі. Тому що Бог хоче явити діла Свої через нас. Даниїл у Вавилоні — не тому, що Бог його покинув, а тому, що Бог туди його спрямував. Бог спрямовує Своїх дітей туди, де Сам хоче бути присутнім через них. Якщо ми, Його діти, живемо заради власного добробуту, нас чекає розчарування. Але якщо наша ціль — виконувати волю Його, то ми усвідомлюємо, що Він посилав нас туди, де хоче через нас бути присутнім Сам.

Даниїл не був прив'язаний до свого уявлення про ідеальне життя. Для нього головне — робити те, чого очікує від нього Бог, на тому місці, куди Бог його помістив. Запитайте у Даниїла: що він заслужив за свою вірність Богові? Його кинули в лев'ячу яму, його друзів — в вогненну піч. Ми знаємо, що Бог зберіг його і друзів. Але вони, йдучи туди, цього не знали: «Шадрах, Мешах та Авед-Него відповіли та й сказали цареві Навуходоносорові: «Ми не потребуємо відповідати тобі на це слово. Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богами твоїми ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!» (Дан. 3:16-18).

«А якщо ні, нехай буде...» — це жраз і є межа між пошуком своєї волі і волі Божої. Бог зберіг Даниїла, Шадраха, Мешаха та Авед-Него, але при цьому вони не були відпущені додому як переможці, вони все життя прожили в полоні. Ще невідомо, виграла вони, залишившись живими, чи краще було б їм йти не жити. Бог не зберіг їх від ями і печі, але Він був там з ними. Божі діла в нас проявляються саме у Вавилоні, в лев'ячій ямі, в вогненній печі.

Мені часто доводилось чути, що якби в людей було більше часу і менше проблем, то час вони віддавали б Богові. Під час кризи думки людини зайняті тим, як знайти роботу, розрахуватися з кредитом, знайти житло, забрати з банку депозит, оплатити навчання дітей і комунальні платежі. Невже Бог буде гідний більшої хвали, якщо в нас буде менше проблем? Якщо Бог гідний хвали, коли в нас немає проблем, і при цьому Бог незмінний, то Він гідний хвали і тоді, коли в нас є проблеми. Усе життя — це проблеми. Якщо

у вас немає проблем, то, може, ви померли?

Вавилонська криза тривала в єврейському народі 70 років — стільки ж, скільки проіснував Радянський Союз. Це у два рази довше, ніж депортація кримських татар. Це в сім раз більше, ніж «тисячолітній» рейх Адольфа Гітлера. Коли Кір видав указ про репатріацію євреїв, швидше за все, ті, хто був депортований в зрілому віці, вже не жили. Як ми, що народилися в СРСР, не уявляли, що життя може бути іншим, так і євреї, почувши про наказ Кіра повертатися додому, не уявляли свого життя поза Вавилоном. Богу довелося хвиля за хвилею виводити Свій народ з Вавилону. Євреї це 20 чи 30 років покидали полон. Серед репатріантів не залишилось депортованих. Бог же говорить Ізраїлю через пророка Єремію: «Розслабтеся! Вам тут жити». Євреям треба було зводити будинки, створювати сім'ї, народжувати дітей і бути народом Божим там, куди Він їх послав: «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас» (Єр. 29:11).

Не ждїть закінчення кризи, живіть прямо зараз. Бог хоче, щоб ми жили для слави Його там, де він нас поставив. Ми — Його посланці, Його місія, Його тіло тут, на землі.

Ми звикли вважати, що в Бога немає проблем. У Бога є проблеми. Ми — Його проблема. А це означає, що наші сім'ї, будинки, країна, економіка, політика, всі наші проблеми — Його проблеми. Ми можемо все звалювати на кризу, «Газпром», на американців, масонів, євреїв, але ми повинні розуміти, що криза — це не хвороба, це симптом. Справжня ж хвороба — гріх. Увесь світ — це криза. Існує лише один лік від кризи — Христос. Увесь Божий промисел в цьому світі — це антикризова програма. Слово Боже — пакет антикризових документів. Якщо ми відвертаємось від Ісуса Христа, ми стаємо частиною цієї кризи. Якщо ж ми приймаємо Ісуса Христа, то стаємо Його антикризовою командою.

Божий план врегулювання світової кризи залежить від нас. Особисто мені не хочеться, щоб від мене залежав цей план. Мені хочеться, щоб було так, як мені хочеться. У кожного своя модель щастя, але найчастіше з Божою моделлю вона не збігається. Зазвичай ми думаємо, що коли в нас все так, як нам хочеться, то Бог з нами. Писання говорить, що це не так. Якщо все відбувається так, як мені хочеться, значить, відбувається неправильно. Тіло бажає протилежного духу, моя природа протиставляється Божій. Наші молитви часто перетворюються на просьби. Такі молитви лише доводять, що нас цікавить не Бог, а те, що ми можемо від Нього отримати: «Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2:4-5).

Суть не в тому, що в житті все не так, як хочеться, а в тому, що нам потрібно хотіти, щоб було не так, як нам хочеться. «Отче Мій, коли можна, нехай обміне ця чаша Мене... Та проте, — не як Я хочу, а як Ти» (Мт. 26:39).

Ми — антикризова команда Бога. Ми на землі, щоб творити волю Отця силою Духа Святого, будучи тілом Його Сина. Не криза послана нам від Бога, ми від Бога послані кризі. «Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробування, немов би чужому випадку для вас. Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись» (1 Петр. 4:12-13).

Сергій ГОЛОВІН.

Президент Християнського науково-апологетичного центру.

Недитячі казки

— Костику, що ти накоїв? — з жахом запитувала я свого чотирирічного племінника. Його кімната скоріше нагадувала місце бойових дій, ніж кімнату дитини.

— Це я як той хлопчик... — бурмотів він, не розуміючи, чому я так розхвилювалася, і із задоволенням викидав з шафи речі, що ще там залишалися, складаючи з них величезну піраміду.

Прибігла його мама, моя сестра, і ми почали з'ясовувати, що це за хлопчик, який мав на дитину такий вплив. З'ясувалося, що Костик наслідував героя фільму «Сам вдома-2», який він вкотре переглянув кілька годин тому. Переїнявши, очевидно, великою симпатією до головного персонажа, він спробував повторити його «подвиг». Малюк так і не зміг зрозуміти, що він зробив не так, адже хлопчик, приклад якого він наслідував, був героєм — він захищав свій дім.

Поки ми з сестрою поспіхом прибирали сліди погрому в кімнаті, у нас зав'язалася цікава розмова про сучасні казки, мультики і фільми. Ми згадували мультики, на яких виросли, зазначаючи, що сучасній дитині вони зовсім не цікаві. На зміну старим добрим мультфільмам прийшли яскравіші, в яких дорослий не завжди розбереться, де добро, а де зло, — не те що дитина. Мої племінники буквально завмирають, з великою зацікавленістю спостерігаючи за подіями в улюблених мультсеріалах. А потім підсвідомо переносять це на свої взаємини один з одним і з батьками.

Пізніше я розпитала своїх подруг і знайомих, і виявилось, що таке саме спостерігається і в інших дітей. Виходить, що питання про те, як сформувати в дитини правильний світогляд і налагодити взаємини з іншими людьми хвилює батьків буквально з дня народження їх маленького дива.

Цю насущну проблему завжди вирішували казки. Через придуманих героїв діти пізнавали, що таке добро і зло, які вчинки можна вважати благородними, а які — підлими, що в житті насправді цінне. На жаль, улюбленими героями підростаючого покоління все частіше й частіше стають агресивні, грубі і безглузді персонажі. У чому причина такого зацікавлення?

На думку психологів, підсвідомо дитина тяжіє до агресії. Але замість того, щоб «лікувати» дітей від цієї хвороби, сучасна мультиплікація і кінематограф експлуатують її, приваблюючи увагу юного глядача до екранів телевізорів, наділяючи негативних персонажів яскравими характеристиками. Герої сучасних «казок» постійно глузують один з одного, з'ясовують стосунки, б'ються і конкурують. Дитина, як губка, вбирає все, що бачить, і поведінка активних негативних персонажів починає здаватися їй цілком прийнятною. А якщо ці герої до того ж симпатичні і кмітливі, дитина буде з ними співпереживати і наслідувати їх.

У результаті дати здачі, повторити погане слово, штовхнути, образити чи нахабно відповісти, принизити людину лише за те, що вона не така, як ти, — стає нормою. Поступово дитина губиться в поняттях добра і зла. Вона просто сліпо копіює своїх улюблених героїв. Ось і виростають наші діти серед безкінечних насмішок Сімпсонів і вічних інтриг учасників таких фільмів.

Багато батьків навіть не усвідомлюють, якої шкоди вони завдають дитині, радіючи, що їх чадо, нарешті, сидить спокійно перед екраном телевізора. Яка різниця, що вона дивиться, головне — мовчить. А тим часом дитина всмоктує нові правила життя, згідно з якими перемагає той, хто сильніший, хитріший, підприємливіший, підліший. Словом, перемагають вже не добро, як в добрих старих казках, а спритність і хитрість мультиплікаційних трансформерів.

Кажуть, що дитина — чиста дошка, на якій можна писати все, що завгодно. Саме в руки батьків Бог вклав крейду, якою вони пишуть в долях своїх дітей. Але чому ця крейда так часто опиняється в чужих руках?

Ціна сочевичної юшки

Нині кілограм сочевиці можна купити за кільканадцять гривень. З такої кількості сочевиці можна зварити не один суп на невелику сім'ю. Багато ж віків тому сталося так, що за одне сочевичне вариво довелося розплатитися не двома, трьома чи навіть тисячею гривень, а долею цілого народу!

Протягом довгих 20 років щасливе подружжя Ісак і Ревека чекало народження дитини, поки нарешті не появилися на світ два близнюки — Ісав та Яків. Народження первістка, та ще й довгоочікуваного, — завжди велике щастя, а народження відразу двох синів — щастя подвійне: подвійна опора для батьків у старості, підтримка один одного в майбутньому. Але чи так було в тій сім'ї? Чи панували любов і взаєморозуміння серед чотирьох членів тієї невеликої сім'ї, чи були дружними між собою брати і щасливими їх батьки?

Святе Письмо розповідає, що ще до народження синів майбутня мати відчувала щось не те: «І кидалися діти в утробі її. І сказала вона: «Коли так, то для чого я це переносю?» І пішла запитатися Господа. І промовив до неї Господь: «Два племена в утробі твої, і два народи з твого нутра будуть виділені, і стане сильніший народ від народу, і старший молодшому буде служити» (1 М. 25:22-23). Первістком (перворідним сином) був Ісав.

З самого народження між братами не було розуміння і взаємної прив'язаності, вони були різними як за характером, родом занять, так і за оцінкою життєвих пріоритетів. Батьки своїм ставленням до синів також не сприяли тісному зв'язку між братами: «І полюбив Ісак Ісав... а Ревека любила Якова» (1 М. 25:28).

Якось сталася подія, на перший погляд, незначна: втомлений і голодний Ісав повернувся під вечір з поля і побачив, що Яків зготував сочевичне вариво: «І сказав Ісав до Якова: «Нагодуй мене отим червоним, червоним отим, бо змучений я» (1 М. 25:30). Здається, звичайнісіньке прохання. Але наслідки його були далеко не звичайними і більше того — трагічними. Яків у відповідь на прохання брата пообіцяв його нагодувати, але за одної умови: в обмін на право перворідства.

«І промовив Ісав: «Ось я умираю — то

на що ж мені оте перворідство?». А Яків сказав: «Присягни ж мені нині». І той присягнув йому і продав перворідство своє Якову. І Яків дав Ісавові хліба й сочевичного варива... І знехтував Ісав перворідство своє» (1 М. 25:32-34).

Сьогодні нам важко зрозуміти, що тоді сталося, що означало це в давньому Ізраїлі. Перворідство включало право на подвійну частину спадку; на титул священника у своєму роді, а отже, на особливу близькість до Бога і особливі Божі благословення. З його роду повинен був вийти Месія, обіцяний ще Адамові, тобто Спаситель Ісус Христос.

І ось цими перевагами Ісав з легкістю нехтує заради тарілки варива. Відчуття голоду переважило в тій людині все!

Напрошується думка, що, можливо, він був не надто розумним. Але знайомство з подальшим його життям показує Ісава вельми розумним і прагматичним. У чому ж тоді річ?

А в тому, що на право перворідства Ісав дивився тілесно, з позиції цьогочасної вигоди. Люди в ті часи жили довго, тому Ісак міг прожити ще кілька десятків років, і права перворідства залишалися би нездійсненими. А сочевичне вариво стояло перед голодним Ісавом вже зараз. Окрім того, ймовірно, він думав, що у відповідний час, який настане ще дуже не скоро, можна буде все змінити. Однак змінити щось вже було неможливо: благословення батька перворідному сину отримав Яків — зі всіма правами і перевагами. Отримав шляхом обману: «І сталося, що зостарівся Ісак, і затемнилися очі йому, і він не бачив. І покликав він старшого сина свого Ісав, і промовив до нього: «...Оце я зостарівся... вийди на поле, і злови мені здобич мисливську. І зготуй мені наїдок смачний, як я люблю... щоб поблагословила тебе душа моя, поки помру» (1 М. 27:1-4). Ревека почула цю розмову і, бажаючи, щоб батьківське благословення дісталось її улюбленому сину Якову, пішла на хитрість: «Сказала Якову... Іди до отари і візьми мені звідти двоє добрих козлят, а я їх приготую, а я їх наїдок смачний для батька твого, як він любить. І принесеш батькові своєму...» (1 М. 27:5-10). План дуже сподобався Якову, але його бентежила одна обставина: батько може відразу здогадатися про обман: «... Брат мій Ісав — чоловік волохатий, а я — чоловік гладенький» (1 М. 27:11). Але й цю перешкоду було усунуто: в одержану Ісавом юшку було вшиті очі Яків, а його руки і шию мати обв'язала шкурами козлят.

був одягнений Яків, а його руки і шию мати обв'язала шкурами козлят.

Внаслідок цього Яків отримав благословення, призначене його братові, «узаконивши» цим набуто перворідство. «І зненавидів Ісав Якова... І сказав... наближаються дні жалоби по батьку... і я вб'ю Якова, брата свого» (1 М. 27:41).

Який цікавий ланцюг подій! Які дивні особи — сини Ісака!

Ісак спочатку нехтує своїм перворідством і без вагань віддає його братові за тарілку юшки, потім намагається виправити свою помилку, надіючись отримати благословення батька, а коли переконується, що нічого не змінить, вирішує вбити брата.

Таким чином, нехтування духовними цінностями призводить до заздрощів, ненависті, відвертої ворожнечі і прагнення вбивства. Але справа не обмежується рамками однієї сім'ї. Це призвело до моральної і духовної деградації, а потім і загибелі цілого народу, родоначальником якого став Ісав, а також до ненависті і війни між двома братніми народами.

Тепер поміркуємо над особливостями характеру Якова, який дуже цінував всі переваги перворідства, і насамперед духовні. Ревека напевне розповідала своєму улюбленому синові про Божі обіцянки, що «старший молодшому буде служити»,

але Яків не хотів терпляче чекати, поки Бог виконає це. Він вирішив діяти сам і далеко не найкращими методами: знаючи нетерплячий характер Ісав, скористався втому і голодом брата і купив у нього перворідство в обмін на сочевичну юшку, а потім хитрістю заволодів благословенням батька.

І сьогодні серед людей зустрічаються дуже багато Ісавів, які у повсякденному житті часто роблять вибір на користь цьогочасного захоплення, жертвуючи при цьому вічними духовними і моральними цінностями. Цей вибір може стосуватися перегляду непристойних фільмів, журналів, азартних ігор, відвідування дискотек, нічних клубів, вживання алкоголю, наркотиків. При цьому багатьом сьогодні, як Ісаву, здається, що нічого поганого через це статися не може, — подумавши, раз спробую, раз подивлюся, раз піду, раз послухаю... Але часто лише один-єдиний раз вирішує всю дальшу долю людини і її близьких. Якби сьогодні кожен, хто стоїть перед тим чи іншим вибором, задумався, чи не буде цей вибір першим кроком в бездонну прірву, звідки немає виходу, сьогодні побільшало б щасливих людей, благополучних сімей.

Зробивши тільки один крок в неправильному напрямку, людина потрапляє в царство сатани, з якого вибратися

можна лише з Божою допомогою і лише за умови, що людина усвідомить, де вона опинилася, і побажає звернутися до Бога за допомогою.

Цей вибір може стосуватися як розваг, так і ділових питань: спекуляції, підробки документів, отримання хабарів, незаконних купівлі і продажу, порушення державних законів тощо.

Необхідно пам'ятати, що кожна наша дія, кожне слово мають свої наслідки, близькі чи далекі, творчі чи руйнівні. Приклад Ісава вчить нас уникати необдуманих вчинків, дуже уважно ставитися до вибору, який кожному з нас доводиться робити практично щоденно. Окрім того, нам треба дуже відповідально ставитися до своїх слів і обіцянок.

На прикладі Ісава можна бачити те бездонне провалля, в яке тягне людину заздрість. Саме заздрість стала причиною багаторічної ненависті і ворожнечі старшого брата до молодшого, яка ледь було не закінчилася вбивством.

Біблія — чудовий порадишник в усіх життєвих проблемах і питаннях. У тому числі і в питанні про те, як навчитися уникати заздрості:

- не варто заздрити тим, хто набув багатство і славу неправедними засобами, тому що це не тільки не приносить щастя, миру і спокою в цьому житті, про що свідчать опитування багатьох мільйонерів, а й буде причиною їх вічної загибелі;

- треба пам'ятати, що завжди знайдуться люди, яким значно гірше, ніж вам;

- кому багато дано, з того багато і спитають;

- для багатьох людей (до них може належати і ви) багатство й шана можуть стати каменем спотикання, який загрожує дорогою у вічність. Можливо, саме тому ви і позбавлені їх;

- межі для людських бажань немає, завжди знайдеться хтось багатший і щасливіший за вас. Тому цінуюте те, що ви маєте, і не гризьте себе думками про те, чого мати ви не можете.

На жаль, сьогодні мало Яковів, тобто людей, для яких найголовнішими в житті є духовні цінності, хто шукає істини, прагне пізнати Бога і Його дороги, намагається бути схожим на Христа і своє життя приводить у відповідність з Його волею. Життя Якова вчить, що таких людей Бог неодмінно благословить і за жодних обставин не покине.

З лукавих обманщиків, яким був Яків на початку своєї життєвої дороги, ми перетворимося на переможців, якщо тільки вручимо своє життя і свої проблеми в руки Того, Хто ніколи не обманить, ніколи не підведе, дарує щастя в житті земному і вічне життя в майбутньому.

Парадокси скромності

Чи повинні ми думати так, як думає Бог? На перший погляд, це очевидне запитання, багато хто дав би на нього однозначну відповідь: так, ми повинні думати так, як думає Бог. Але чи завжди це правильно? У людини є одна риса характеру, яка часом змушує нас, християн, думати про себе не так, як думає про нас Бог. Ця дивна властивість нашої душі називається скромністю.

Скромність полягає в тому, що людина оцінює себе не так, як оцінюють її інші. Апостола Павла багато вважали (і вважають) великим апостолом та євангелістом, а сам він називав себе рабом Ісуса Христа. Це свідчить про скромність Павла. Скромними можуть бути також письменники, артисти, президенти, спортсмени. Їх думка про себе нижча, ніж думка про них інших людей. У цьому і полягає скромність.

А чи повинна бути самооцінка християнина нижчою, ніж його оцінка з боку Бога? Буде це християнською скромністю чи лицемірством? «Коли хто покличе тебе на весілля, не сідай на першому місці, щоб не трапився хто поважніший за тебе з покликаних, і щоб той, хто покликав тебе та його, не прийшов і тобі не сказав: «Поступися цьому місцем!». І тоді ти із соромом станеш займати місце останнє... Але як ти будеш запрошений, то приходь і сідай на останньому місці, щоб той, хто покликав тебе, підійшов і сказав тобі: «Приятелю, — сідай вище!». Тоді буде честь тобі перед покликаними з тобою. Хто бо підноситься — буде впокорений, а хто впокоряється — той піднесеться» (Лк. 14:8-11). Подібне читаємо і в Луки 17:10: «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лише те, що повинні зробити були!».

І в першому, і в другому випадку Слово Боже закликає нас думати про себе скромно. В Луки 17:10 Ісус рекомендує нам вважати себе рабами, і то рабами нікчемними. Але чи справді Господь ставився до нас як до нікчемних рабів? Ні. У цьому тексті Писання йдеться лише про те, що

ми повинні так вважати. В 1 Петр 2:9 Біблія називає нас священством царським, святим народом, людьми власності Божої! Які високі титули і яка величезна честь! І в той же час Господь, називаючи нас такими титулами, закликає думати про себе скромно і вважати себе рабами, що нічого не варті. У цьому і полягає один з парадоксів скромності — у деяких ситуаціях ми повинні думати про себе не так, як думає про нас Бог, а скромніше.

Другим парадоксом скромності є наступне: кожен, хто підноситься, буде впокорений, а хто впокоряється, піднесеться. Іншими словами, тільки тоді, коли ми будемо вважати себе нікчемними рабами, Господь вважатиме нас священством царським. Але часто відбувається навпаки: багато християн вважають себе тільки царями і священниками, але ніяк не рабами, а потім дивуються, чому Бог не відповідає на їх молитви і чому їх життя таке далеко від життя Ісуса та Його учнів. Багато бід і проблем сучасних християн стаються через нерозуміння принципів скромності.

Першим прикладом «нескромності» віруючих є так зване Євангеліє процвітань. У цьому лжеєвангелії занадто сильний акцент робиться на тому, що Бог обов'язково благословить того, хто жертвує гроші. У результаті в серці людини народжується неправильний мотив: пожертвування робиться не з любові до Бога, а з корисливою ціллю. Стосунки з Богом перетворюються на стосунки бізнесу, стосунки господаря і робітника. Але в тому й полягає принцип скромності — Бог не благословляє робітників, Бог благословляє Своїх дітей! Людину, яка щось дає Богові з любові, не очікуючи нічого взаємного, — ось таку людину Бог і благословить як Своє дитя. Таке пожертвування буде прийнято і принесе плід, у тому числі і матеріальний. А люди, що жертвують з розрахунком одержати матеріальну вигоду, ніколи її від Бога не одержать. У цій ситуації не варто думати про себе так, як думає про нас Бог: Господь бажає нас винагородити і обов'язково зробить це — Він вірний, але не треба, щоб для нас це стало мотивом нашого серця. Треба думати про себе скромно, і тоді Господь потурбується про все, у тому числі і про матеріальне забезпечення ваших потреб. Біблія закликає нас до скромності: «А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива...» (Як. 3:17).

Другим прикладом є вчення про нагороду на небесах. У Біблії йдеться про те, що всі ми, християни, одержимо нагороду на небесах. У деяких місцях Писання говориться про те, що ця нагорода буде відповідати зробленому нами на землі. Чим більше християнин зробить добрих діл, тим більшу нагороду він одержить. Так думає Бог. То чи потрібно християнину робити це мотивом своїх вчинків?..

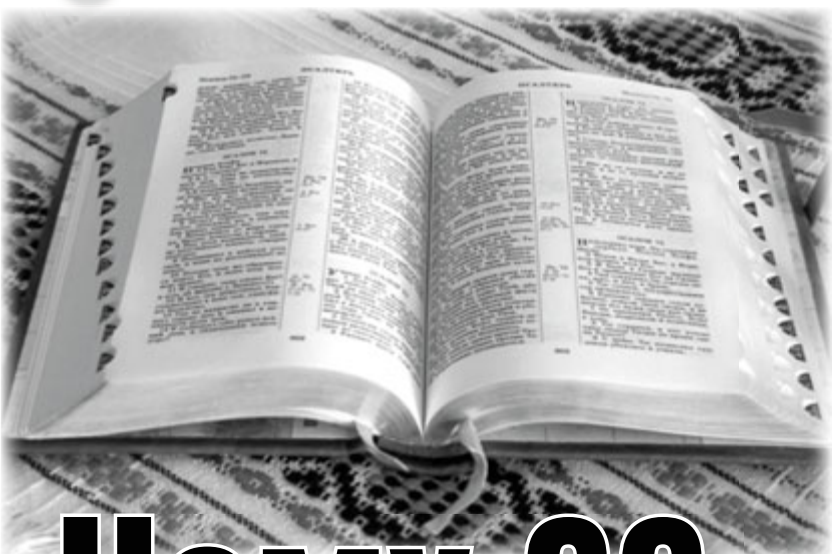
Прикладом такого ставлення до добрих діл вже були в історії Церкви. Один з них — чернецтво. Багато ченців присвятили життя тому, щоб робити добрі діла з одною-єдиною ціллю — забезпечити собі комфортне

місце на небесах. Нині також багато людей живуть з таким же прагненням у серці. Проте чи правильний це мотив для наших діл? Господь бажає, щоб між Ним і Його дітьми були взаємини любові, а не вигоди. Якщо ми робимо щось для Бога з любові, не задумуючись про винагороду (чи то гроші, чи становище на небі), тоді Бог і дає нам те, про що ми навіть не мріємо.

Але не треба ставити себе на місце Бога. Не треба думати про себе так, як може думати про нас тільки Бог. Тільки в Бога є право давати нам високу оцінку і нагороду. Наша турбота — любити Господа, а про нагороду і благословення потурбується Він. У цьому і полягає скромність. Якщо її не мати, то ризикуєш усе втратити — і взаємини з Богом, і, як наслідок, Його благословення і нагороду.

«Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив» (Рим. 12:3).

Чому 66

Біблія складається з 66 книг. Їх писали протягом приблизно двох тисяч років біля 40 різних людей. Однак всі вони перебували під натхненням одного Автора — Бога. Але чи можемо ми бути впевнені в тому, що лише ці книги можна називати богонатхненними Писаннями?

Старий Заповіт

Слово Боже було визначене з самого початку, і в давніх юдеїв не виникало сумнівів у тому, які книги належали до Писання. Однак вони розміщували їх не в тому порядку, як це роблять сьогодні. Але зміст книг був тим самим.

Свідчення, що містяться всередині самої Біблії, підтверджують, що більша частина книг Старого Заповіту була написана в той же час, коли й відбувалися описані події, і сприймалися вони як Боже Слово відразу ж, як тільки слова проголошувалися.

Історичні небіблійні відомості лише підтверджують цей висновок. Кожного разу, коли Ісус цитував тексти зі Старого Заповіту і говорив: «Написано» (Мт. 4:4, 7, 10) і «Писання не може порушене бути» (Ів. 10:35), Він підтверджував, що книги Старого Заповіту — це істинне Писання. Павло не сумнівався в тому, що юдеям «довірені були Слова Божі» (Рим. 3:2).

Новий Заповіт

Свідчення в самій Біблії підтверджують думку про те, що більша частина Нового Заповіту була написана до 70 року н. е., тоді як Писання Івана появилася набагато пізніше. Більша частина книг Нового Заповіту названа іменами тих людей, які писали ці книги, книги містять і інші корисні підказки, а Дії святих апостолів дозволяють точніше визначати дати.

Як щодо апокрифів?

Неканонічні книги (апокрифи) писалися протягом 400 років після закінчення часів Старого і до часів Нового Заповітів. Католицька і Грецька Православна Церква вважають деякі з них Священним Писанням, але євангельські християни з цим не згодні. Чому? Юдеї ніколи не вважали ці книги частиною юдейських Писань. Вони вірили, що протягом того періоду в Ізраїлі не було пророків, і з нетерпінням очікували дня, коли по-

150 році н. е., — найбільш раннє документоване зібрання книг, які ввійшли в канон Новозаповітного Писання. Він містить всі книги (за винятком чотирьох книг Нового Заповіту). Жоден собор не скликався з ціллю заперечити зміст канону — майже всі визнавали його саме тим, чим він і був, — Словом Божим.

Чому минуло стільки часу до появи списку книг Нового Заповіту? Апостоли не залишали нам чіткого списку офіційних книг. Ні один сувій не міг вмістити всі книги, процес складання рукописів став популярним в Римській імперії тільки в IV столітті. Церкви були розкидані по всій території Римської імперії і за її межами — від Британії до Північної Африки і на сході до Персії. Ранні християни все ще зазнавали переслідувань і гонінь і не могли легко збиратися разом. Попри те, що жодна церква чи лідер не мають влади нав'язувати іншим свою волю, однак до 150 року н. е. Мураторський канон зміг скласти список всіх книг, за винятком чотирьох книг Нового Заповіту. Багато ошуканців писали брехливі послання і євангелії під іменами апостолів. Але лідери ранньої Церкви відкинули їх як фальшивку. Їх видало не лише те, що писалися вони значно пізніше часу апостолів, а й те, що їх вчення явно суперечило канонічним книгам і прийнятим доктринам Церкви.

Історія лише зміцнює нашу віру в те, що Бог дав нам все Своє Слово і зберіг його для нас, як Він і обіцяв зробити. Ми маємо рівно стільки книг, скільки Бог спочатку і навіки запланував для нас, — всього 66 книг.

Звідки можна знати, що кожна книга Біблії богонатхненна? Церква визнає, що Бог надихнув 66 книг Біблії. Надприродним чином Він вибрав людей для написання Біблії і підтвердив достовірність написаного через виконання пророцтв і чуд. Хоча Біблію писали більш як 40 авторів з 19 поколінь, вона повністю узгоджена і не містить жодних суперечностей чи помилок. Юдеї приймали книги, написані Мойсеєм і пророками, як частину свого канону (тепер названого Старим Заповітом). Таким самим чином ті, хто розповідав про Христа, записали книги, включені в Новий Заповіт.

Було б цілком природно очікувати, що книги, натхненні Богом, будуть відповідати певним критеріям, що включають: історичну, пророчу і наукову точність; стиль написання, що вказує на владу автора; і слово, здатне змінити життя. У Біблії точно описані детальні історичні події з життя народів, міст, а також їх традиції. Археологічні знахідки продовжують підтверджувати подробиці цих подій.

У Біблії можна знайти підтвердження багатьох сучасних наукових фактів: земля — кругла (Іс. 40:22), зірок — незліченна кількість (1 М. 15:5), усе живе відтворює собі подібне (1 М. 1:24-25), а в океанах є «дороги» (Пс. 8:9).

Щодо точності пророцтв — у Старому Заповіті нараховується понад 50 текстів, де йдеться про життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа; і кожне пророцтво (написане більш ніж за 400 років до Його народження) виконалося.

У деяких віршах безпосередньо говориться про те, що книги Біблії — це Божі слова (2 Тим. 3:16-17, 2 Петр. 1:21). Багато разів ми читаємо: «Так говорить Господь», — а це прямо вказує на божественне авторство Біблії.

Біблійне послання містить силу, яка може змінювати життя людей. Вона вказує людині на її гріх, допомагає усвідомити свою неміч, а потім перетворює її на нове творіння силою Святого Духа. Жодне інше послання не зробило нічого подібного для людства.

Божественний Автор Біблії наділяє її владою. Якби Біблія не була богонатхненною, вона була б простим зібранням людських творів. Але яка людина має владу вимагати від людей досконалості, вказувати на їх гріхи, прикріпати їх на безнадійну вічність і пропонувати людям спасіння? Ніхто, окрім Христа, цього робити не може.

У глибинах безмежного океану живе рак «барахольник». Свою назву він одержав не просто так. Повзаючи по дну океана, він збирає на панцир за допомогою липких речовин різне сміття. Утворюються такі гори непотребу, що побачити рака вже практично неможливо. Як часто люди подібні на цих раків-барахольників. Гріховні вчинки, нахили і звички так і липнуть до людини, щоб засмітити і спотворити той образ Божий, який спочатку був у неї вкладений. Рак-барахольник періодично скидає свій «вантаж», коли той досягає великих розмірів. Але як людині позбутися своїх жажливих звичок?

Постав крапку

Едгар По написав оповідання про вкрадений лист. Дім, в якому він повинен знаходитися, був відомий поліції. Але попри те, що його шукали в найнеймовірніших місцях, виявити його все ж не вдалося. Нарешті один із детективів помітив листа, який лежав на видноті. Як часто люди шукають істину далеко, не підозрюючи, що вона зовсім поруч. Господь у Своему Слові, Біблії, дає нам чудові принципи життя, суворо дотримуючись яких, людина може досягнути великого і знайти відповіді на багато запитань.

Що таке звичка

Звичка — поведінка, спосіб дій, що стали в житті звичними, постійними. Звички появляються самі по собі в силу закону ентропії (руйнування, розкладу). Якщо поле довго не прополювати, незабаром воно заросте бур'янами. Якщо людина зазнімається раз, другий і не вживає проти цього жодних заходів, вона почне зазніматися всюди і завжди.

Звичку набуває сама людина. Ви не можете прокинутися із звичкою чи народитися з нею — ви її набуваєте від когось чи чогось. Усе відбувається за простою схемою: «Я це бачу», «Я про це думаю», «Я роблю це один раз», «Мені це подобається», «Я роблю це ще раз», «Я знаю себе», «Я роблю це часто», «Я не можу без цього», «Я потрапив у пастку», «Я не можу вивратися». Крапка.

Звичка вимагає свого

Чого вимагає звичка? Грошей, часу, здоров'я, сил... Звичка просто грабує нас: важко зароблені гроші, мізерні сили, дороге цінне здоров'я і втрачений час.

Один чоловік розповідав: «Я кинув курити і дізнався, що втратив деякі переваги: курця не кусають собаки; курця не обкрадають злодії; курці не старіють».

Чому? Виявляється, що в собак тонкий нюх, а від курця тхне тютюном. Злодії ніколи не лізуть туди, де люди не сплять, а курець всю ніч кашляє. Курець не старіє, тому що не доживає до старості.

За великим рахунком, у світі існують два еталони поведінки: Бог і диявол. Християни намагаються наслідувати в поведінці, способі життя Ісуса Христа, як син наслідує батька. Інші люди, свідомо чи ні, наслідують диявола. «Ваш батько — диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете» (Ів. 8:44). У всі часи перед людством стоїть вибір: Бог чи диявол, добро чи зло. «Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь, — або гріха на смерть, або послуку на праведність?» (Рим. 6:16).

То хто володіє вашим тілом?

Як позбутися гріховної звички

Людство ділиться на дві категорії: люди з грішними серцями, які належать дияволу, і люди з чистими серцями, Божі діти, що отримали прощення через кров Ісуса Христа. «Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за духом — про духовне» (Рим. 8:5). Болотом свиню не вимиєш. Нова ж природа дозволяє Богові Духом Святим поселитися в людині і діяти в ній Своєю силою, за допомогою якої приходить звільнення.

Ісус Христос пропонує нове життя з Богом кожному. Людина може прийняти цей дар чи відмовитися. Якщо вірою приймає, то Господь робить наступний крок: тотально змінює людину. У неї відкриваються очі, іншим стає її розуміння життя і Бога, вона по-новому мислить, діє. «Ісус відповів і до нього сказав: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

Можна наводити численні приклади Божої праці з людьми, коли вони одержували моментальне звільнення від своїх гріховних звичок. Величезну роль в цьому процесі відіграють наші прагнення і бажання. «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви» (Євр. 10:26).

Володіть собою, зберігайте тверезий розум і не дозволяйте гріховній похоті закрутити вам голову. Якщо дати волю хтивості і фантазії, біди не минути. В такі моменти треба докласти всіх зусиль. «Ви ще не змагались до крові, борючись проти гріха» (Євр. 12:4).

«Чи страждає хто з вас? Нехай молиться!» (Як. 5:13). Один брат розповідав, як позбувся звички курити. «Коли до мене підступала грішна думка, я зразу падав на коліна, де б не був, і благав Господа допомогти. Тепер я вільний». Не покладайтеся на власні сили, впадьте на коліна перед престолом Божої благодаті і в покірній молитві очікуйте допомоги.

Визначте день посту, знайдіть того, хто зміг би вас підтримати в цей день молитвами. Щирим серцем шукайте обличчя Господа.

Вивчайте місія Писання напам'ять. Обклейте ними стіни вашої кімнати, будинку, робочого місця. Хай Слово Боже оточує вас і живе у вас. «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (Пс. 119:11).

Не замикайтеся в собі, знайдіть друга, відкрийтеся йому. Попросіть церкву молитися за вас. «Признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах і моліться один за одного...» (Як. 5:16).

Заповнюйте увесь вільний час корисними ділами, не давайте місця неробству і лінощам. Кажуть, лінощі — прабабуся багатьох гріхів. Чи знайшли ви місце в церкві, чи робите що-небудь для Ісуса Христа?

«Святе місце порожнім не буває». Постарайтесь придумати, що могло би замінити вашу звичку. Якщо ви читали вульгарні журнали — читайте християнські, курили — смочіть льодяники, були грубі і неприємні — починайте вітатися і цікавитися вашими співрозмовниками... І нехай в усьому вами рухає любов до Господа Ісуса Христа.

Написано: «... Праведний сім раз впаде — та зведеться, а безбожний в погибіль впаде!» (Пр. 24:16). Ваша сила в тому, що ви піднімаєтесь з Божою допомогою. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Якщо у твоєму житті появилася кома, став негайно крапку. Курця не кусають собаки.

Дмитро ФРОММ.

Прийняти Ісуса як Спасителя

Хто такий Ісус Христос? Багато людей визнають Його як добру людину, великого вчителя і навіть Божого пророка. Це і справді характеристики Ісуса, але вони не визначають, Хто Він насправді. Біблія каже, що Ісус — це Бог у тілі, Бог, що став людською істотою (див. Івана 1:14). Бог прийшов на землю, щоб... померти за нас! Ісус Христос — це Бог, Творець, Господь. Чи прийняли ви такого Ісуса?

Хто такий Спаситель, і чому ми Його потребуємо? У Біблії написано, що ми всі згрішили, усі робили недобрі вчинки (Римлян 3:10-18). Через свій гріх ми заслуговуємо на Божий гнів і за судження. Єдиним справедливим покаранням за наші гріхи, здійснені проти вічного Бога, є вічне покарання (Римлян 6:23; Об'явлення 20:11-15). Саме тому ми потребуємо Спасителя!

Ісус Христос прийшов на землю і помер за нас. Смерть Ісуса — Бога в плоті — стала повною платою за наші гріхи (2 Коринтян 5:21). Він помер, аби понести покарання за наші вчинки, щоб нам не довелося цього робити (Римлян 5:8). А воскресіння Христа з мертвих довело, що Його смерті було достатньо, щоб заплатити за наші гріхи. Саме тому Ісус — наш єдиний Спаситель (Івана 14:6; Дії 4:12)! Чи вірите ви в Ісуса як у свого Спасителя?

Багато людей розглядають християнство як відвідування церкви, здійснення ритуалів, утримання від певних гріхів. Але цього не достатньо. Справжнє християнство — це особисті стосунки з Ісусом Христом. Прийняття Ісуса як особистого Спасителя означає, що ви особисто вірите в Нього. Ніхто не спасається вірою інших і ніхто не отримує прощення лише за добрі діла. Єдиний спосіб отримати спасіння — особисто прийняти Ісуса як свого Спасителя, вірячи в Його смерть як плату за свої гріхи, і в Його воскресіння як свою гарантію вічного життя (Івана 3:16).

Якщо ви бажаєте прийняти Ісуса Христа як свого особистого Спасителя, скажіть Богові про це. Пам'ятайте: саме промовлення цієї молитви або будь-якої іншої не спасає вас. Лише віра в Христа може врятувати вас від гріха. Ця молитва — просто спосіб висловити Богові свою віру в Нього і подякувати за надане вам спасіння.

«Боже, я знаю, що згрішив проти Тебе і заслуговую на вічне покарання. Але Ісус Христос поніс покарання, призначене мені, щоб через віру в Нього я міг бути прощений. Я відмовляюся від свого гріха і вірю, що Ти — моє спасіння. Я приймаю Ісуса як свого Спасителя! Дякую, Боже, за Твою чудову милість і прощення — дар вічного життя! Амінь!».

Умови передплати на 2010 рік

Вартість пересилання:

одного примірника газети — 30 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) — 150 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) — 220 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) — 350 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

26008340311261 у Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

УВАГА! Місія, окрім газети «Вірую», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозумінь, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок **ОБОВ'ЯЗКОВО** вкажіть своє ім'я та прізвище.

«РІДНА ОСЕЛЯ»

Діти — найцінніший скарб, який Бог дарує батькам, Церкві і суспільству. Тому виховання дитини — найголовніший, найсвятіший обов'язок. На жаль, трапляються батьки, які не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті діти ростуть сиротами.

Ми, християни, не можемо стояти осторонь. І саме тому в м. Тлумачі з ініціативи християнської місії милосердя «Добрий самарянин» та Івано-Франківської церкви християн віри євангельської 2005 року був створений Центр опіки дитини «Рідна оселя».

Сьогодні в «Рідній оселі» проживають 26 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох з половиною до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки — ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв.

Якщо для вас милосердя — вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

Дякуємо всім, хто вже відізвався на наше прохання, за щедрі пожертви.

Р/р 26005340323791 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, код ЄДРПОУ 26429864

Україна 78000 м. Тлумач, вул. Винниченка, 42;
тел. (03479) 2-13-78; факс (0342)50-10-21; моб. 8 050 209-55-44;
www.ridnaoselya.if.ua

«Оце посилаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки» (Мт. 10:16).

Життя на землі для кожної людини, а тим більше для того, хто вірує в Бога, повне небезпек. Христос порівнює Своїх послідовників з вівцями серед вовків, яким треба бути дуже пильними й обережними, інакше — смерть.

Будьте мудрими і простими

Але що означає для нас Його заклик: «Будьте ж мудрі, як змії»? Зауважте — не отруйними, як змії, а мудрими. У чому ж проявляється їхня мудрість? І кого мав на увазі Господь під словом «змії»?

Можливо, фарисеїв, яких Він одного разу назвав зміями і родом гадючим (Мт. 23:33). Іван Христитель також дивився на фарисеїв як на рід зміїний (Мт. 3:7). Але якої мудрості можна навчитися від них?

Як не дивно, але інколи багато чого можна навчитися саме від ворогів. Хоча б здогадливість, про яку згадував Христос, говорячи: «... Сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла».

Цікавий випадок розповідають про російського царя Петра I. Коли він переміг шведів, то на бенкет запросив найбільших шведських полководців. І проголосив тост за здоров'я тих, хто навчив російських воїнів успішно воювати. На запитання, що це за вчителі, Петро відповів: «Шведи навчили нас цьому. Вони перемогли нас у битвах доти, поки ми не навчилися від них воювати!».

Так, вороги можуть бути нашими вчителями мудрості. Але поговоримо про змії справжніх. З першого дня свого життя вони починають жити самотійно. Вони вміють знаходити собі поживу, берегтися від ворогів і противників, вміють знаходити нічної пори сховище і знають, де ховатися в негоду. Дуже слабке і нежиттєздатне маля помирає або гине від ворогів. Трапляється, навіть рідна мати, бачачи таких нежиттєздатних дітей, сама їх поїдає.

Так само й нам треба вчитися жити самотійно, знаходячи все необхідне для духовного життя, не покладаючись на людину, а тільки на Небесного Отця. Треба навчитися самотійно розмовляти з Богом в молитві, а не повторювати за кимсь завчені молитви, навчитися самотійно робити добро, щоб ліва рука не знала, що робить права. Навчитися жити не напоказ, але все робити від щирого серця.

Молитва за звичкою

Вдома багатьох людей перестали молитися перед їдою. Одного разу до них в гості прийшов проповідник. Стіл накрили дуже вишукано, дістали найкращий посуд і подали смачні страви. Сім'я сіла за стіл. Усі дивилися на проповідника і думали, що тепер він помолиться перед їдою. Але проповідник сказав:

— Батько сімейства повинен молитися за столом, адже він — перший молитовник в сім'ї.

Настала неприємна мовчанка, тому що в цій сім'ї ніхто не молився. Батько відкашлявся і сказав:

— Знаєте, друже, ми не молимося, тому що в молитві перед їдою завжди повторюється одне і те ж. Молитва за звичкою — це пусте базікання. Ці вічні повторення щодня, кожного року ніскільки не допомагають, тому ми більше не молимося.

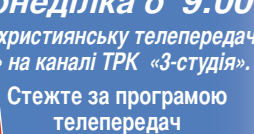
Проповідник здивовано подивився на всіх, але не встиг і слова сказати, як семирічна дівчинка запитала:

— Тату, невже мені не треба щоранку приходити до тебе і казати: «Доброго ранку»?..

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

ДИВОВИЖИ

Слони з повітряним охолодженням

«І були скінчені небо й земля, і все войнство їхнє. І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив» (1 М. 2:1-2).

Кожен інженер розуміє: якщо інтелектуальний проект добре виконує свою роботу, треба використати цей проект де-небудь ще. Немає жодної потреби повторно винаходити велосипед.

В усіх теплокровних тварин підвищується температура, коли вони перетравлюють їжу. Великі тварини виробляють вищу температуру тіла і, як автомобільний двигун, потребують системи охолодження, інакше висока температура вб'є тварину, особливо якщо вона проживає в спекотному кліматі. Слон — чудовий приклад. Він має великі розміри і живе в спекотному кліматі. Якби ви були інженером-проектувальником, як би вирішували проблему високої температури?

Ви могли б надати слону нижчу швидкість метаболізму так, щоб під час травлення їжі було вироблено менше високої температури. Але це можливо тільки теоретично. Правильне рішення полягало в тому, щоб забезпечити слона величезними вухами, по 50 кілограмів кожне, які були б наповнені маленькими кровоносними судинами. Змінюючи положення вух щодо тіла або махаючи вухами, слон може управляти кількістю крові у своїх вухах, яка буде охолоджена раніше, ніж повернеться до інших частин тіла.

І як не дивуватися мудрості і передбачливості нашого Творця!

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Віро і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРЮЮ

№ 12 (131)
грудень 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261
Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.